

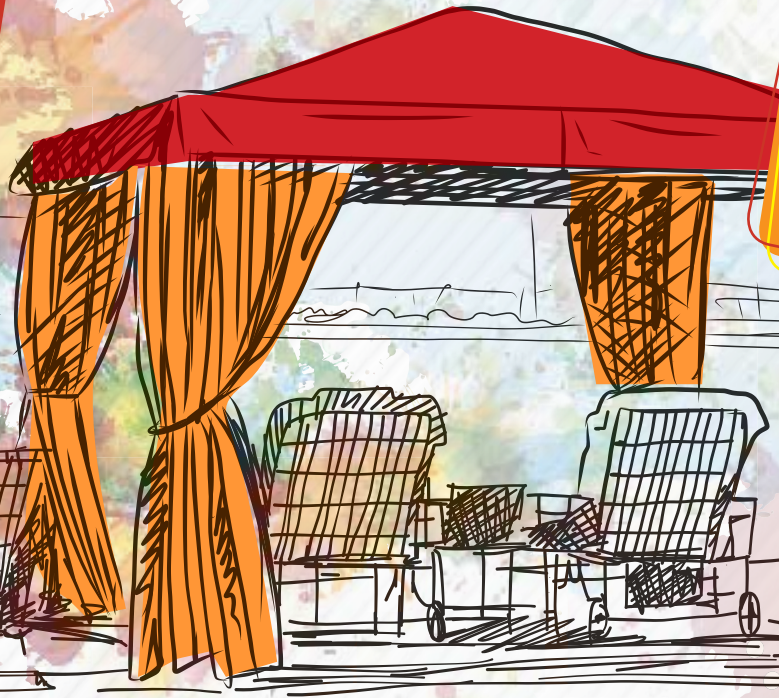
קרוב אליך

גיליון 196
י"ד חשוון תשע"ח
פרשת וירא

**ילדים!
אסור לכם
לפספס!
22**

**יזמולדת
ארבע שנים
לקרוב אליך!**
לקראת גיליון ה-200
נשמח לשיתוף ברגשות, תובנות
ובעיקר סיפורים אישיים
בעקבות קרוב אליך
Info@qarov.org

**פתוח,
תיכנסו!**
משפחות מדהימות מארחות
משפחות שנתקעו לשבת
במרכזים הרפואיים
לא רק אברהם
18

**לעבוד את ה' בכל הלב
ובכל הנפש**
הרב יהושע והרבנית נעמי שפירא
בסדרת טורים חדשה!
26

**חיכינו לנס.
והוא הגיע!**
סיפורים מדהימים על ציפייה
לילדים וישועה מעל הטבע.
לא רק שרה
6

פרויקט חדש ביישוב נריה
תורני • איכותי • קרוב

קבעו פגישה עכשיו

נותרו 28 יחידות בלבד בשלב א'

נאות נריה תורני • איכותי • קרוב

הריזהב

חייגו עכשיו 02-995-0997

הצטרפו למשפחות שכבר רכשו!

יום פתוח

יום שישי כ"א בחשוון (10/11)
09:30-12:30

בתכנית:

סיור במפעל בוטיק לשוקולד:
"הולי קקאו"

ארוחת בוקר מפנקת ומפגש
עם נציגי הישוב

סיור בפרוייקט: "מצפה הנחל"

הסיור ללא עלות, בהרשמה מראש עד יום שלישי י"ח חשוון תשע"ח (7.11.17)

לפרטים והרשמה:
שלמה | 072-3926908

מעלה חבר פשוט שתתחבר

ישוב קהילתי תורני

שכונת 'מצפה הנחל'

- ◆ ישוב תורני ◆ מיקום נגיש למגוון אפשרויות תעסוקה
- ◆ לימוד תורה לילדי הישוב עם בחורי הישיבה ◆ סניף בני עקיבא נפרד
- ◆ קהילה כיפית ותוססת ◆ אוירה יהודית ומרוממת
- ◆ נוף אנושי מהמם

35 דק'	20 דק'	10 דק'	50 דק'
ירושלים	גוש עציון	קרית ארבע	באר שבע

בית דו משפחתי 113 מ"ר
רק **811,000** ₪

החיידק הנפוץ בעולם

צרבת כאבי בטן B12 נמוך
 ריח רע מהפה ועוד...
 ריפלוקס
 מתח נפשי
 גזים
 רגישות למזון
 יצאות לא סדירות
 ליחה מרובה
 נקודות אדומות על הגוף
 ברזל נמוך

לא תאמינו כמה הוא מסוכן וקטן
אם זיהיתם בעצמכם שניים או יותר מהסימפטומים כדאי לכם לפנות אלינו לייעוץ

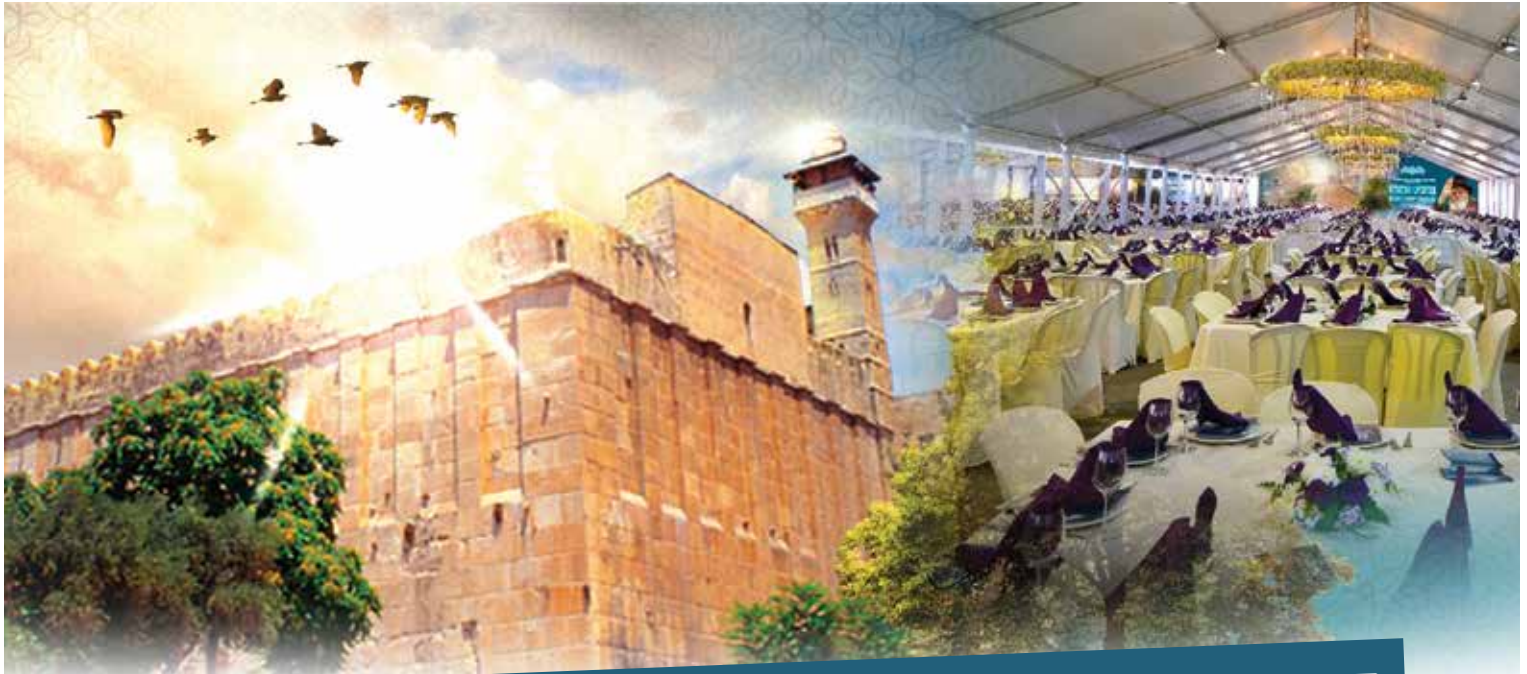
מחקרים מוכיחים קשר ישיר בין הליקובקטר פילורי לסימפטומים שלעיל. ע"פ ממצאי המחקרים נמצא שלרבים מאיתנו יש את החיידק. החיידק מתוחכם ובעל יכולת לעטוף את עצמו בריקמה בסיסית ובכך לא תמיד ניתן לעלות עליו בבדיקת נשיפה שגרתית. יש לציין שהחיידק במקרים רבים עמיד לאנטיביוטיקה ולכן רבים מאיתנו שכבר לקחו אנטיביוטיקה עדין סובלים מהתסמינים.

שנים של נסיון הביאו את מכון הניג להיות המוביל בשיטה ייחודית ומהפכנית לבעיות מערכת העיכול.

אבחון גוף-נפש מקצועי | 4 חדרי טיפולים | התמחות מיוחדת לבעיות עיכול שטיפת מעיים | טיפול שלושת הממדים | עיסויים רפואיים | חנות טבע ייחודית הניג - גברים, נשים וילדים. מסילת ישרים 7, ירושלים. yair-health.com

לקביעת תור לאבחון התקשרו עכשיו: 02-9919109

שבת חיי שרה שבת חברון

יש שחר ■ אפי קרדש

גם השנה 3 סעודות שבת מכוארות באוהל חב"ד חברון בתשלום מסובסד 99 ש"ח (מחיר מלא 380 ש"ח) בחסות בית חב"ד חברון

בשנת היובל לשחרור חברון

התבשרנו ב"ה על אישור לבניה יהודית בעיר האבות, לאחר שנות ציפיה ארוכות.

כולנו שותפים!

בשבת חיי שרה נעלה להזדהות, לתמוך ולהיות חלק מן המשימה הגדולה של בניין עיר האבות והאימהות!

כ"א- כ"ב חשוון תשע"ח 10-11/17

בתכנית

תפילות ברוב עם **החזן דב הלר** וחזנים נוספים, קבלת שבת בנוסח קרליבך, עונג שבת ומפגשים עם **רבנים, שרים, חכ"ם ואישי ציבור**, סיורים באתרי חברון, "טיש", הרצאות מרתקות ועוד.

כניסה מיוחדת למערת עתניאל בן קנז.

מערת המכפלה פתוחה כולה ליהודים, כולל אולם יצחק!

שימו לב להסדרי האירוח:

אורחים מגיל 18 ומעלה מוזמנים לאירוח הציבורי (בתשלום, ההרשמה חובה): לינה בבתי הספר, ארוחות מלאות בחדרי האוכל.

ניתן להקים אוהלים ולמקם קרונועים בגנים ובחניונים בחברון (אין צורך להרשם).

בני-נוער בקבוצות מאורגנות בלבד בליווי מורים או אחראים מוזמנים לפנות למטה האירוח.

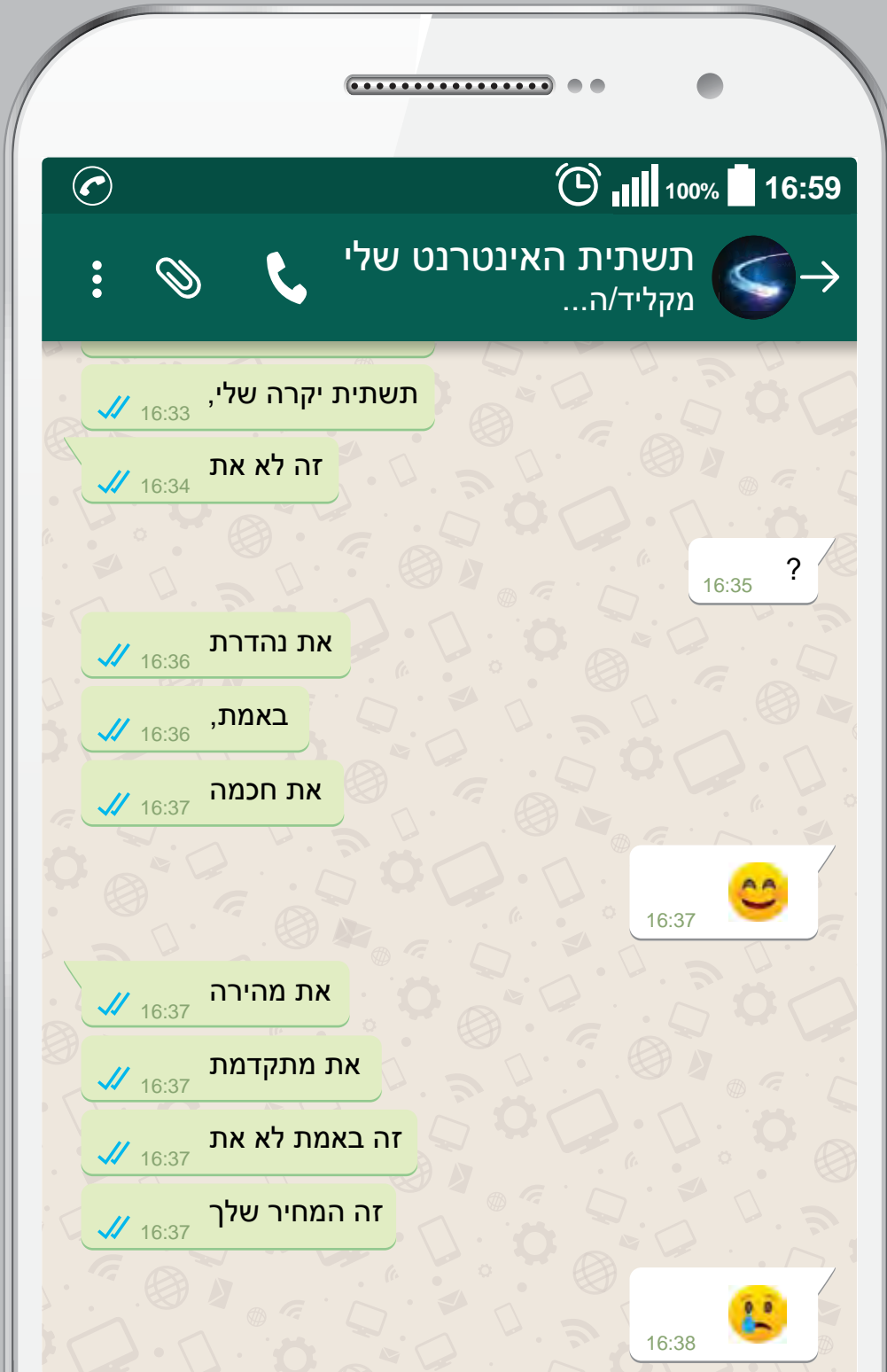
קו 201 של אגד תעבורה מתוגבר (ללא הרשמה) יוצא ביום שישי מבניני האומה בשעות 9:30 - 14:00

לאור נסיון העבר, כדי למנוע חילול שבת, אנו ממליצים ומבקשים להקדים ולהגיע לחברון כבר בשעות הבוקר. ברוכים הבאים!

הציבור מתבקש לשמור ולהקפיד על קדושת השבת והצניעות במלואן!

להרשמה בקלות (חובה) www.2hebron.co.il
בין השעות 9:00-17:00 מטה אירוח 9965333 - 02 שלווחה 3

**אתם לא צריכים לשלם ביוקר על תשתית האינטרנט,
ברימון אתם יכולים לגלוש על
אותה תשתית, אותה מהירות בפחות כסף!**

אינטרנט רימון
בית שלנו גולשים חכם,
גם בסלולר

**מתקשרים וחוסכים:
1-800-222-234**

מתאווה לתפילתן

שיתוף בסיפורים אמיתיים של ניסים בציפוייה לילדים

הסיפור שלנו מתחיל לפני כמעט ארבע שנים, בהיריון הראשון שלנו. כשהגענו לחודש החמישי ביצענו סקירת מערכות, ובה התבררנו על מומים מרובים בתינוק ועל ריבוי מוחלט של מי שפיר, מה שכלל הנראה מעיד על לידתו של תינוק עם תסמונת דאון או לחלופין על תסמונת שנקראת טריזומיה 18, שבה התינוק עשוי למות בלידתו או מספר ימים לאחר מכן.

בשורה כזו, וכל שכן בהיריון ראשון לזוג שנשוי רק מספר חודשים, איננה פשוטה בכלל נדהמנו.

הרופא שביצע את הבדיקה רשם לנו הפנייה לבית החולים לבדיקה נוספת באופן מיידי על מנת שנוכל לבצע הפלה כמה שיותר מהר. הזדעזענו מהקלות שבה הועלתה ההצעה להפיל עובר.

בסיום הבדיקה התחלתי לבכות וניב לחש לי באוזן: "אל תבכי, תהיי חזקה. אנחנו מאמינים בקדוש ברוך הוא ורק הוא קובע, אל תשכחי".

כדי להבין את גודל התדהמה, באותו ערב ניב חגג יומולדת ותוכננה לו מסיבת הפתעה גדולה עם הרבה אנשים, עד כדי כך לא תיארונו לעצמנו שזאת תהיה התוצאה של הבדיקה.

למחרת בבוקר ניב נסע להתייעץ עם הרב קנייבסקי, שאמר לנו "תתפללו". זו הייתה עוד מכה עבורנו, כי אם הרב אומר לנו להתפלל, כנראה שמצבנו באמת לא טוב.

נסענו משם לכותל והתחלנו במסכת התפילות... אני זוכרת שישבתי ובכיתי כמו ילדה, אמרתי לה: רק אתה המחליט פה בעולם, לא הרופאים ולא אף אחד אחר, אתה יכול להחליט - חיים או מוות, חולי או בריאות. ופשוט התחננתי לעזרה.

יומיים אחרי כן הייתה ההילולא של רבי שמעון בר יוחאי. נסענו למירון והמשכנו להתפלל, כשיצאנו משם אמרתי ליניב שאני מרגישה שהכל יהיה בסדר, אני לא יודעת להסביר את זה במילים אבל אני מרגישה שה' ירחם עלינו ויעזור לנו.

החלטנו שמה שלא יהיה, אנחנו לא מרימים ידיים ובשום פנים ואופן לא עושים הפלה. זה לא תפקידנו להחליט מי ימות ומי יחיה, החלטנו שנתפלל עד הרגע האחרון לרפואתו ואם בכל זאת יבחר בנו הקדוש ברוך הוא לגדל ילד עם מוגבלות נקבל זאת באהבה. כי אין רע מאת ה', הכל אצלו מדויק כמו שרק הוא יודע והוא גם ייתן את הכוחות להתמודד כי זו כנראה השליחות שלנו.

במקביל ניב נסע להרבה צדיקים בארץ לבקש ברכות ולשאלו לעצתם, אמרו פה אחד, תביאו

מהפנייה לשכנע אותי שאני עומדת לעשות את טעות חיי, וכדאי מאוד שאפיל את העובר ואחסוך לעצמי את הסבל.

במקביל ניב המשיך לדבר ולהפיגש עם צדיקים. כולם, בלי יוצא מן הכלל (והיו לא מעט), אמרו לנו לא להפיל ושהכל יהיה בסדר.

וכך עברנו את המשך ההיריון, מצד אחד הרופאים אומרים לנו מדי יום שיש הרבה בעיות ולוחצים עלינו לבצע הפלה, ומנגד הצדיקים ממשיכים לברך ולהגיד שהכל יהיה בסדר. ניסיון לא פשוט באמונה.

לא רק עבורנו אלא גם עבור המשפחות, אנחנו בעלי תשובה וההורים חשבו שהשתגענו, איך אנחנו רואים ממצאים רפואיים מול העיניים שמצביעים בבירור על מחלות ואנחנו מקשיבים לרבנים?!

ובאמת זה היה חזק מאיתנו, התחושה העמוקה והברורה שהקדוש ברוך הוא איתנו, בכל רגע ורגע.

אומרים שכשהקדוש ברוך הוא נותן ניסיון הוא גם נותן כוחות וכך הרגשנו, קיבלנו כוחות עצומים שאין הסבר אחר מאיפה הם הגיעו.

המשכנו לפגוש כל מיני שליחים אקראיים שהיה ברור שהם שליחי של ה' יתברך, שחיוקו לנו את הידיעה שרק הקדוש ברוך הוא מנהל פה את העסק ורק הוא קובע.

מספר ימים לאחר האשפוז ניב נסע שוב לרב קנייבסקי.

בדרך לשם אחי אמר לו, שחשוב מאוד שהרב יגיד בפיו שהילד יהיה בריא, שכן הרב בבחינת "צדיק גזר והקדוש ברוך הוא מקיים".

כשהגיעו וסיפרו לרב את הסיפור, הרב ענה: "ברכה והצלחה".

הם המשיכו לחוץ על הרב: "מה לענות ליולדת? היא לחוצה..."

הרב ענה: "הילד יהיה בריא ושלם".

המילים הללו חיוקו אותנו מאוד.

לאורך כל הדרך אי הוודאות היה גדול, לא באמת ידענו מה יהיו תוצאות ההיריון...

בשבוע 35 (אחרי עשרה שבועות עם צירים מוקדמים ובטן ענקית-ענקית) הגעתי למיון לאחר ירידת מים. בבדיקה האחרונה לפני הלידה הסביר הרופא לסטז'רית שלי: "את רואה, יש לעובר שלה ראש עגול, יש לה ילד עם תסמונת דאון".

אחרי כמה שעות ילדת.

רופאת הילודים שנכחה בחדר הלידה שאלה את ניב: "על סמך מה אמרו לכם שיש לכם ילד עם תסמונת דאון? כי אני לא רואה כלום..."

נולד לנו ילד רגיל ומתוק, פג במשקל 1,700. היינו מאושפזים איתו חמישה שבועות במרכז הרפואי.

בגיל יומיים הוא עבר ניתוח לתיקון חסימה במעי שגרמה לריבוי מי השפיר. בגיל חודש הוא עבר שני ניתוחים בלב, והוא עתיד לעבור ניתוח נוסף בהמשך לתיקון המום הלבבי שלו.

את הילד, לא תהיה לו תסמונת, הכל יהיה בסדר.

אחרי חודש של תפילות רבות הגענו לסקירה חוזרת בבית החולים, מלאים תקווה שהתפילות נשאו פרי ונתבשר כעת בבשורת טובות.

אך לא כך היו פני הדברים. לא רק שהבשורת המרות לא נעלמו, הן רק גברו. עכשיו הרופאים ראו עוד מומים, שרק חיוקו את ההערכה של הרופאים שמדובר באחת התסמונות הללו.

ארבעה רופאים מומחים בדקו אותי, וביניהם הפרופסור, מנהל המחלקה לאולטרה-סאונד. הם הגיעו למסקנה חד משמעית, שחייבים להפיל וכמה שיותר מהר.

ניב ואני כבר היינו מנוסים מהבדיקה הקודמת, חייכנו אחד לשני בהבנה שהם לא המחליטים, רק ה' קובע מה יהיה בסוף.

אחרי הבדיקה ניב אמר לי: "לא רציתי להגיד לך לפני הבדיקה, אבל התחושה שלי היא שהניסיון הזה לא ייגמר בהיריון אלא רק בלידה".

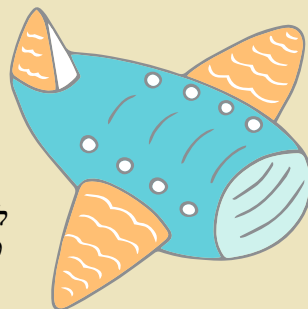
זאת לא הייתה בשורה משמחת עבורי שכן הלחץ מצד הרופאים היה גדול ומטלטל.

במקביל, הרופאים גם ראו שיש לי צירים מוקדמים והחליטו לאשפז אותי...

נשלחתי שוב לאותה הבדיקה. אנחנו לא מבינים, רק הרגע חזרנו ממנה וגם טכנאית האולטרה-סאונד הייתה בהלם מהעניין, אבל עשתה את מה שנדרש. בסוף הבדיקה היא אמרה: "אל תאמינו לכל מה שאומרים לכם, רק ה' מנהל את העסק". ואז הבנו שנשלחנו לבדיקה הנוספת רק כדי לפגוש שליחה של אותנו שאנחנו בדרך הנכונה, זה היה מאוד מרגש.

לאורך האשפוז, מדי יום עברתי בדיקות אולטרה-סאונד. כל יום נשלחו אלי רופאים שניסו לשכנע אותי להפיל, מכיוון שהסבירות למחלות הללו היא כמעט וודאית ואנחנו עשויים להגיע למצב של פגיעה ברחם ואולי אפילו לסכן את יכולתנו ללדת ילדים בעתיד.

באחד הימים אף נשלחה אליי רופאה בכירה

לעבודה בלאמת

סדנת עקשן ללמוד ולתרגל עבודת ה' מתוך תקווה, שמחה ומעוף

עם
הרב יהושע שפירא
בתהליך מובנה, ראשון בסוגו,
בן 12 מפגשים
המועבר באופן אישי

להוות את הקושי בעבודת ה', למצוא את האוצרות, הגבולות והשליחות שלך ולהצמיח את כנפי הרוח הייחודיים לך בעבודה סדנאית הפותחת את הלב ובונה ביסודיות ובשיטתיות את עבודת ה' הפרטית של כל אחד מהמשתתפים

סדנה לגברים | כ"ה בחשוון ימי שלישי | 17:30-21:30 | רמת גן

כנפי רוח ברשת לנשים ימי ראשון | 20:00-22:00 | דרך המנכלה הויטואולית לחיים

לפרטים:
avakshech@gmail.com | 077-9969388

במהלך ההיריון הקפדנו להתפלל ולקרוא שמות של צדיקים ופרקי תהלים. לאחר הלידה רציתי לקרוא תהלים להודות לה' על הנס, וכשפתחתי את התהלים של אותו היום, כ"ד בחודש, התגלו לנגד עיני כל פרקי ההלל. הרגשתי שזה עוד מסר מה', עכשיו נשאר רק להודות. קראתי אותם ולא הפסקתי לבכות מהתרגשות.

הימים הללו היו עם תחושה גדולה שה' איתנו, בכל רגע ורגע.

ראינו את זה בכל השלבים בהיריון ובאשפוז הממושך.

במהלך כל התקופה, מעבר לכוח האמוני הרגשנו שקיבלנו הרבה כוחות לפעול במציאות, וה' זיכה אותנו להשפיע ולו במעט בסביבתנו: בראש השנה יניב זכה לתקוע בשופר לעשרות אנשים, זכינו לכמה שיעורי תורה, קריאת תהלים של היולדות, זכינו לכמה שיחות אמוניות עם אנשים שחוו דברים משותפת והרבה שיחות אמוניות עם אנשים שעשו דברים דומים אלינו, והרגשנו שה' איתנו בכל מעשה שעשינו.

כל תקופת ההיריון שלנו הייתה במקביל למבצע "צוק איתן" ובה היינו עדים להרבה מאוד אירועים משמעותיים ברמה הלאומית, שהתרחשו ממש במקביל לאירועים הפרטים שלנו. בכל הזמן הזה זכינו לראות בגודלו ועוצמתו של הקדוש ברוך הוא ושל עם ישראל, זכינו לראות את הניסים שהקדוש ברוך הוא עשה איתנו באופן פרטי ועם עם ישראל. ועל כן שמו של בננו הוא על שם האל שעזר לנו ולעם ישראל - אלעזר ישראל.

כיום אלעזר ישראל בן שלוש, ילד מתוק עם מאור פנים, שנכנס ללב של כל מי שפוגש אותו, ואנחנו מרגישים שזאת זכות גדולה עבורנו שנבחרנו להיות ההורים שלו.

גם היום אנחנו זוכים לראות ניסים גדולים איתו. לאחר ניתוח הלב שלו נאמר לנו שהחלק שהשתילו לו מחזיק בדרך כלל רק עד גיל שמונה חודשים ובמקרה הטוב עד גיל שנה וחודשיים. אנחנו כבר בגיל שלוש וחודשיים והניתוח הבא צפוי להיות בעז"ה לקראת גיל ארבע, שזה בהחלט נס. פעם אמר לי הרופא הקרדיולוג שמתפל בו, שאלעזר ישראל לא מתנהג כמו בסטטיסטיקה אלא מתנהג כמו שהוא רוצה. הצבעתי לו השמימה ואמרתי לו: "הוא מתנהג כמו שהוא (הקדוש ברוך הוא) רוצה".

אני ממש יכולה לומר שכלידה הזו גם נולדה האמונה שלי מחדש, בכוח של תפילה ואמונה תמימה בה' ובצדיקיו.

אינן ביכולתן של מילים להעביר את החוויה העצומה שחשנו ואנחנו חשים בכל הנוגע לסיפור שלו.

יש רגעים בחיים ששמעתי סיפורים על כוחה של תפילה ואפילו הרגשתי זאת באופן אישי, אבל לא דמינתי שבאמצעות תפילה אפשר לשנות גזרות משמיים.

חשוב לנו לומר כי הרופאים ביצעו את תפקידם כראות עיניהם ואנו רואים בהם שליחיו של הקדוש ברוך הוא שהעביר אותנו במסע המשמעותי הזה שגידל אותנו מאוד, אמונית, רוחנית ולא פחות חשוב גם זוגית.

מבין כל השליחים שליוו אותנו בדרך, זכינו בשני שליחים משמעותיים במיוחד שלא ברור לנו איך היינו עוברים את זה בלעדיהם, הרבנים שלנו: הרב אור טאוב והרב יובל בר נתן, מקהילת נהורא ברמת גן, שהיו שם עבורנו רוחנית, נפשית ואמונית ונתנו לנו הרבה הכוונה וכוחות בדרך.

שיהיו דברים אלו לרפואה שלמה ובריאות איתנה לבננו, אלעזר ישראל בן רויטל, בתוך שאר כל חולי ישראל.

נשמח לתגובות במייל sassonyr@gmail.com

יז כסלו, שעון ניו יורק

הרצל קוסאשווילי

הסיפור שלנו ארוך ופתלתל, וחוצה יבשות וגבולות הגיוניים. לשטוח בפניכם את כל הסיפור לפרטיו, זו תהיה מלאכה לא קלה, מה גם שעם הפרעת הקשב שהדור שלנו לוקה בה, עדיף שאתמצת את עיקרי הדברים.

תחילתו של המהלך המופלא הייתה בחג הסוכות תשע"ו, עת יצר אייתי קשר ידידי הרב אברהם וולף, שליח חב"ד באודסה, כשהוא מציע לי את ההצעה הבאה: "הרצל, בטח ניסיתם הרבה סגולות. אני אבין אותך אם תסרב. אבל יש 'אצלי' באודסה סגולה של 'הקפה חמישית'. שמעת עליה?"

עניתי לו שלא – והוא המשיך: "היו אצלי כמה שלא נושעו במשך שנים, וכשהם באו אלינו וקיבלו הקפה חמישית כשכל הקהל מברך אותם, הם נושעו באותה השנה. אבל אתה צריך לבוא גם בשנה הבאה, כדי להודות על הנס כאן באודסה."

בהתייעצות עם רעייתי, החלטנו ללכת על ההצעה שלו.

רכשנו ממתקים לחלק לילדים בהקפות בשני ימי החג הנהוגים בחו"ל, ארזנו תיק קטן, ובליל הושענא רבה נחתנו באודסה.

מי שהיה כבר באודסה, יודע על מה אני מדבר. יש שם בקהילה החמימה הזו משהו שלא פגשתי בהרבה קהילות חסידיות אחרות שפגשתי בימי חלדי. בכלל, היה שם בחג המיוחד הזה 'חשמל באוויר'.

בהקפות, הרב וולף עצר לפני תחילת ההקפה החמישית, ועלה לבמה כשהוא מבקש מהנוכחים לברך אותנו שנוכה בשנה הקרובה לבשר טוב ברעא חייא וקיימא. הקהל שהיה מרוגש ומשולהב, ענה אחריו 'אמן' בקול גדול, וההקפה החמישית יצאה לדרך ואיתה הנס הגדול.

לאחר כחודשיים מההקפות הללו, בדרך לא דרך מצאתי את עצמי בי"ז כסלו באוהל הרבי מלובביץ' – שבוע בדיוק לאחר שחזרתי מחצר הרבי לאחר סיקור כינוס השלוחים העולמי. אלא שהפעם חזרתי לא כעיתונאי, אלא כחסיד שבא להתפלל, ורק להתפלל.

היה זה לאחר שחבר יקר ונדיר, ארגן לי בעזרת כמה ידידים טובים, זוג כרטיסים לנסיעה לרבי עבורי ועבור רעייתי, שמאוד רצתה לנסוע לרבי. לאחר כשלוש שנים מהביקור האחרון, היא רצתה להגיע לרבי ולבקש ממנו...

הכרטיסים ניתנו בלוויית שלושה תנאים ברורים: אי פרסום הנסיעה למעט למינימום ההכרחי; איסור יציאה למסע קניות במהלך הביקור (שנפל תאמינו או לא, על ה'בלאק פריידי' המפורסם); ואמירת כל התהלים וה'מענה לשון' בציון. כמובן שעמדנו בתנאים (למרות הקושי).

לפני היציאה חזרה לארץ במוצש"ק ט"ז כסלו (אור לי"ז כסלו), עברנו בדרכנו לשדה התעופה חזרה ארצה, שוב באוהל, כשאני מסכם עם רעייתי: "ונכנסים לחמש דקות".

וכך הווה. רצתי למקווה לטבילה זריזה.

מתאוה לתפילתן

נשארתי בהתוועדות בבית הכנסת עד לשעה מאוחרת מאוד, כמובן לאחר שווידאטי בבוקר שהכול בסדר. אשתי הרגיעה אותי ואמרה לי: "הכל בסדר, לך תתועד".

כשחזרתי מבית הכנסת, התברר לי שהלידה כבר החלה למעשה. לאחר הבדלה והתארגנות, יצאנו לבית הרפואה הסמוך 'אסף הרופא', כשאני ממלמל פרקי תהלים ומתרגש עם כל רגע שחולף. תאמינו או לא, חצי שעה לאחר שהגענו לבית הרפואה, ילדתנו המקסימה בכתה את הבכי הראשון שלה...

כשעתיים לאחר הלידה הגיעו למחלקת היולדות בני המשפחה הנרגשים וחברים טובים שהיה חשוב להם להיות איתנו ברגע הבלתי-נפתס והשמח הזה. המשפיע החסידי הרב מיכאל טייב הפליא 'בקולע' חסידי למהדרין אל מול עיניהם המשתאות של בני המיעוטים שצפו במחזה בעיניים המומות...

עכשיו אתם בטח חושבים לעצמכם. היי, היא נולדה לאחר השקיעה. י"ח כסלו... אבל בתאריך הלידה שלה רשום י"ח כסלו, אבל בני יורק השעה הייתה עדיין שלוש בצהריים של י"ז כסלו... אני את 'ההסכם' שלי עם הרבי עשיתי בי"ז כסלו לפי שעון ניו יורק. ובי"ז כסלו לפי שעון ניו יורק הלידה כבר הייתה בעולם... זה אם אתם ממש מתעקשים להיכנס לפרטים.

כמובן שבמהלך תקופה זו הגעתי ארבע פעמים לרבי לדווח לו (הסכם זה הסכם). דיווחתי על הבשורה הטובה בשעה טובה ומוצלחת, דיווחתי על הבדיקות הטובות שהתחילו להסתדר באורח פלא, וכמובן על ההתקדמות ועל כך שלפי כל הבדיקות הכל תקין והולך כמו שצריך. ואני עוד חייב כמובן ביקור הודעה/הודאה בע"ה בקרוב.

"הלב שלי פרח"

אני נזכר שכשנודע לעולם שאנחנו מצפים לבשורות טובות, יצר אייתי קשר ידידי ר' לוי וילימובסקי, שביקש לפגוש אותי מיידית. כשנפלנו האחד על צוואר השני, אמר

נכנסתי לאוהל, וללא תיאום מראש עם רעייתי, כשנעמדתי מול ציון הרבי, גמרתי בלבי לבקש מהרבי את בקשתי בצורת 'הסכם', אם אפשר לומר כך.

אמרתי כך בלבי: "רבי יקר. קודם כל תודה על הברכות שהרעפת עלינו. אנחנו בטוחים שהן יתקיימו. אתה יודע שבאנו לכאן בשביל דבר אחד. בבקשה תן לנו את זה תוך שנה, ואני מבטיח מצדי לא להיות כפוי טובה ולבוא ולעדכן אותך בכל התקדמות שתהיה במצבנו, עד ללידה המיוחלת והבשורה הטובה הגדולה מכולן".

כך יצאנו מהאוהל בחזרה לבית מלאי תקוות. לא אלאה אתכם בפרטים. רק אוכל לומר, שלאחר עשרות אם לא מאות פעולות טובות מצד אנשים יקרים עבורנו, לרבות 'פסק דיין' שהראשון לציון הרב משה שלמה עמאר ערך במיוחד עבורנו ביום שושן פורים תשע"ו, בתיווכו של ידיד משותף ר' חיים גלינסקי, הגיעה אלינו בב' ניסן הבשורה הטובה והמיוחלת... כשתאריך הלידה 'המושוער' הוא י"ז כסלו תשע"ו.

שנה בדיוק מאז שעמדתי באוהל הרבי וביקשתי ממנו זאת.

בשבת קודש י"ז כסלו השתתפתי בהתוועדות בבית הכנסת, כשאני יודע שזהו היום המיוחל בו אשתי צריכה ללדת. הכינו אותי מראש לכך שזו לידה ראשונה... וזה יכול להתאחר גם בשבועיים... ולידה ראשונה זה לא קל... "תתפלל טוב טוב" הציעו כולם.

Shutterstock.com אילוסטרציה

אחרי לעתודה!

עתודה
אקדמית
עילית

העתודה האקדמית לב פותחת את שעריה לצעירים הרוצים להצטרף לקבוצה איכותית הנבחרת בקפידה, ללימודי בית מדרש בראשות הרב יוסף צבי רימון בשילוב לימודי תואר ראשון במקצועות ההנדסה ברמה האקדמית הגבוהה ביותר!

מבחר תוכניות לימוד:

בסיום הלימודים תשרתו כקצינים תורניים לוחמים טכנולוגיים וערכיים המובילים את היחידות המובחרות ביותר בצה"ל.

ת.פ.ח

אמרתי כך בלבי: "רבי יקר. קודם כל תודה על הברכות שהרעפת עלינו. אנחנו בטוחים שהן יתקיימו. אתה יודע שבאנו לכאן בשביל דבר אחד. בבקשה תן לנו את זה תוך שנה, ואני מבטיח מצדי לא להיות כפוי טובה"

לי ר' לוי במילים הללו: "הרצל יקירי. הלב שלי פרח ורעד כששמעתי זאת. אני חייב לומר לך משהו. גם אני חיכיתי שלושה-עשרה שנה לילד. יהיו הרבה שישמחו איתך, כי נכנסת להרבה לבבות ורבים אוהבים אותך. אולי לא שמת לב, אבל הרבה פעמים 'התחמקתי ממך', כי היה לי קשה להתבונן לך בעיניים. כאב לי לראות אותך כך, מסתובב חשוך ילדים באירועים של חברים, כשאתה מפרגן לכולם ולך אין... "תקשיב לי טוב: רבים ישמחו איתך. אבל מי שיביך אותך ואת מה שעבר עליכם, זה רק אני ושכמותי... תכין את המשקה, כי הולכת להיות שמחה גדולה בשמיים וכאן אצלנו".

בנימה אישית, אני חייב לומר שהופתענו אני ורעייתי, וכמוכן גם בני משפחתי, מהחיבוק הגדול שקיבלנו, ומהעובדה שהיינו מונחים בכל כך הרבה לבבות ותפילות. בגמרא במסכת נידה כתוב: "שלושה שותפים באדם - אביו, אימו והקב"ה". ולרבקה איזא שלנו יש אלפי שותפים בנוסף לשלושה הבוררים - אתם.

זה לא מובן מאליו. התפילות החרישיות והגלויות, מבצעי החיזוק שנעשו לזכותנו, פרקי התהלים, ההחלטות הטובות וכל מה שנעשה, נעשה בלב חפץ ובכוונה טובה. גם אם לפעמים זה צבט אותנו יותר מאשר שימח...

אני מרגיש צורך להודות לכל אחד ואחת מכם בשמי, ובשם רעייתי גיבורת החיל שעמדה בניסיון הקשה ביותר שאישה יכולה לעמוד בו. לצפות שנים רבות לפרי בטן משלך, כשהיא מתפקדת כמטפלת במשרה מלאה במעון, מחתלת ומטפלת באהבה אין קץ בילדים אחרים... אין צורך להבהיר ולהמחיש מה זה אומר.

בא עם מסר

רעייתי תמיד שאלה אותי כשהתחלתי לפרסם את הנס (כשהדבר התאפשר): "האם אתה לא נבוך להיחשף ככה?" עניתי לה: "אני נבוך, אבל אני בא עם מסר. אני לא מספר את הנס הזה בשביל לסחוט מחיאות כפיים, אני בסך הכל רוצה להעביר בדרכי שלי, שנדע להודות ולא רק לבקש, ולא להיות כפוי טובה".

לצד השמחה האישית הגדולה שלנו, אנחנו לא שוכחים חברים טובים אחרים שגם מצפים לילדים וטרם נושעו. אל תאמרו נואש חברים יקרים. אין באמת אפשרות להבין את עוצמת הכאב כמו גם את עוצמת השמחה למי שלא התנסה בזה, ואנחנו חושבים עליכם הרבה ומייחלים לרגע שבו נשמע ונתבשר בשורות טובות, ישועות ונחמות.

אני לא מתיימר להבין חשבונות שמיים, ולא אשקר שהכל בתהליך הציפייה מורט העצבים היה 'סוגה בשושנים'. היו רגעי שפל וכאב והיו תקוות גדולות שנגווו עד שהגענו לרגע הזה. זה לא היה קל כלל וכלל. להפך. כל יום שעבר ללא הישועה באופק היה זוויתי במיוחד, בפרט לאור העובדה שכולן מסביבנו ילדו. האחיות, הגיסות, החברות של אשתי והשכנות כמוכן... בלי עין הרע.

אבל אני בהחלט יכול לומר לכם את המשפט הבנאלי והמאוד נכון: הנחמה שלאחר הציפייה הארוכה והמתמשה שווה כל רגע ודמעה!

צילום: מיריאל יעקובסון

שלושים ושתיים שנים של תפילה

האדמו"ר מ'מבקשי אמונה'

"אני מבטיח לך שלא יהיו לך ילדים לעולם!" אמר לי מקובל גדול שהפצתי בו לתת את ברכתו והבטחתו. צדיק מפורסם אחר אמר לי ביגון: "איני רואה לך ילדים, אולם על ידי שתעמיד תלמידים הגונים דורשי ה', יישאר לך שם ושארית לעולמי עד!"

בעשירי לחודש שבט, שנת תשל"ט, עמדנו תחת החופה... השנים שחלפו מאז היו מלאות בציפייה דרוכה וארוכה רצופת תפילות ותחנונים לפני בורא העולם. שלושים ושתיים שנים וחודשיים בהם לא אמרנו נואש, התפללנו, חיכינו וקיוונו.

אי אפשר לתאר את שברון הלב ואת הצער העמוק בו היינו שרויים, אוקיינוסים של עגמת נפש עברו עלינו כשהסכנה הגדולה שריחפה מעל ראשנו היה היאוש. לא היה חסר מי שייאש אותנו, מאנשי רפואה עד מקובלים רואי נסתרות.

אולם המשכנו כל אותן שנים להתפלל, לקוות, להתברך אצל צדיקים ולנסות סגולות רבות.

התחזקתי בכל כוחותיי בה' יתברך והצבתי נר לרגלי את דבריו של הרב הקדוש רבי נחמן מברסלב זי"ע ששאג: "געוואלד, אין שום ייאוש בעולם כלל!" ידעתי את אשר אמרו חז"ל: "אפילו חרב חדה מונחת על צווארו של אדם, אל ימנע עצמו מן הרחמים". והחלטתי לקבל על עצמי תוספת תפילה:

להתפלל מדי יום בדמעות שלישי על ציון מצבתה של רחל אמנו, ולסיים שם את ספר התהלים כולו.

גם היא הייתה עקרה שנים רבות עד שחסד שמים השיגה וילדה את יוסף ובנימין.

שנה שלימה הגעתי מדי בוקר אל הציון הקדוש של 'מאמע רחל' ובקול נהי בכי תמרורים סיימתי את ספר התהלים, דבר יום ביומו. העתרתי וביקשתי מאבי שבשמים שיזכני לשכר פרי הבטן. כעבור שנה מתמדת של תפילה ואמירת תהלים ניסה היצר לשבור את רוחי וללבי החלו להתגנב מחשבות: "שנה שלימה אתה מתפלל לפנות בוקר בציון הקדוש ועדיין ישועה לא באה, אין זו אלא גזרת שמים ומה לך שתמשיך להתפלל ולבקש". אולם המשכתי להתחזק והחלטתי להמשיך באמירת כל ספר תהלים מדי שחר בציונה של רחל אמנו.

בתום השנה השנייה, ב"ב באדר ב' תשע"א, הגיעה הישועה הפלאית - פקד ה' אותנו בזוג תאומות!

מדברים אלו למדתי לימוד גדול אותו אציע לפני כל מבקש ישועה: דבר ראשון - אסור להתייאש! יעבור על האדם מה שיעבור עליו ועדיין חלילה לו מלהרים ידיים, עליו להתחזק באמונה תמימה במי שאמר והיה העולם, הקדוש ברוך הוא הוא כל יכול ובכוחו הגדול לשנות סדרי בראשית!

ועוד, צריכים ללמוד על כוחה של תפילה. להתפלל ולהתפלל ושוב להתפלל. בכוחה של תפילה האדם יכול לחולל ניסים ונפלאות ממש!

מתוך שיחה לכתב 'המבשר'

האורחים הזמינו את עצמם לשבת? **זרזם!**

**חייג עכשיו!
*8510**

רק בנעם 1 - מיכל מים חמים וקרים שמספיקים לכולם לכל השבת!

נעם 1, הבר עם המיכל המשפחתי לשבת שמכיל עד 40 כוסות מים חמים במיכל ענק שיספיק לך ולכל האורחים למשך כל השבת!

נעם 1

זרזם בכל מצב

משווק בלעדית
בישראל ע"י:
אפיקים
מונחת טיפון ש"ס

**בר המים היחיד
המאושר
לשימוש בשבת**

קרב על ההגה

"סטייה קטנה ואתה קולט שיש בעיה בקוקפיט, אתה נכנס עם נחישות, תקיפות ואור בעיניים ופשוט לוקח את ההגה ומנסה להתעשת מההזיה"

בקוקפיט, אתה נכנס עם נחישות, תקיפות ואור בעיניים ופשוט לוקח את ההגה ומנסה להתעשת מההזיה.

עכשיו זה נחמד אבל מה קורה אם במהלך הנסיעה לעבר יעד טוב וטהור אתה מחליט לפתוח רדיו או לשמוע חדשות? אתה עשוי לעבור את התהליך הבא. תשמע על כל מיני דברים רעים שקורים בעולם, על מלחמות במקומות רחוקים שאתה לא מכיר, על כל מיני אנשים שאתה לא מכיר שמדברים בגנותך, ואתה סך הכל רצית לשמוע קצת מוזיקה ולהתערכך במפת הפקקים. לאט לאט מרוב חדשות רעות אתה מתחיל לחשוך אתה רע. אוי הכל רע והטוב הוא הבלחה רגעית. העיניים ממשיכים להתהפך כשאתה מאמין לזה ואז מתחיל לאבד את תחושת הצדק שלך והמצפן של האמת בשלב הזה ממש מבולבל ו... הופ ההגה בידיים של בן השפחה. אתה מוצא את עצמך יושב במושב האחורי ושואל איך הגעתי לכאן? ושאלה טובה היא כבר חלק מההתעוררות.

השבוע בשיעור הדף היומי מיד אחרי שחרית, כבדרך קבע הטלפון מתחיל לקבל צרור הודעות בענייני חדשות, אני לא מצייץ אבל אומר לעצמי... די. כל העולם עוסק בנו. מה, אין חדשות בכל העולם, הכל בישראל? לא נמאס להם, מה יש להם מאיתנו? הפעם קיבלתי תשובה לפני, מהדף היומי במסכת סנהדרין דף צד ע"ב. "אמר רבי יוחנן: כל המציק לישראל אינו עיף". "וכל המיצר לישראל נעשה ראש". הנה תשובה ישירה למה תמיד כדאי להתעסק איתנו ולמה זה לא יפסיק בקרוב. זה משתלם, ולא בגלל מה שעשינו אלא בגלל מי שאנחנו, בניו של אברהם.

קורותיו של אברהם בפרשה הם רכבת הרים לא מוסברת. כאב המילה, הכנסת האורחים הערבים (שגם את זהותם החליף הסיפור המוסלמי) לידת יצחק והעקדה. כל התנודות והמעברים האלה, שאברהם עומד בהם בגבורה מופלאה הם חלק מהד.ג.א. שלנו. אברהם העביר לנו את התכונות הללו, וליהודי יש יכולת לעבור כל הזמן בין קצוות, ולמרות הכל להבין שיש תכלית להכל. "יורא את המקום מרחוק". כשרואים רחוק, רואים את התכלית שהכל טוב, ואז אפשר לעבור את המקום הצר בו אני נמצא. אנחנו בני אברהם, וחובתנו להראות את מידותיו לעולם. רק הבן האמיתי נושא את תכונותיו. זה הזמן לחזור לדמות אבא. לחזור להיות על ההגה בדרך אל הטוב והתכלית שמחכה לנו במרחק. ובדרך, לא להקשיב הרבה לרדיו אלא בעיקר לקול הפנימי שיודע את האמת.

יש את הטקסטים האלה שתמיד אומרים אותם בחדשות כאשר איזה תהליך שלום עומד בפתח, ואיזה הסכם עומד להיחתם עם השכנים במזרח. בתור אחד שפעם עוד היה שם בחדשות, כשהשלום היה נראה כל כך קרוב ואחר כך התנפץ ברעש הפיגועים, תמיד לא הבנתי איפה הנקודה שהיהודים והערבים מתפצלים בסיפור. מאיזה רגע בתורה הם הופכים להיות מאחים חורגים (האחד בן הגבירה והאחד בן השפחה) לאויבים?

כל שיחה שמתחילה עם מישהו מהצד הערבי תמיד תתחיל בניסיונות ההתקרבות האלה שכולנו בני דודים ולכולנו אב אחד, אבל מתישהו זה תמיד מגיע - מיהו הבן האמיתי?

האסלאם הגיח לעולם אלפיים וחמש מאות שנה אחרינו, תחיכת זמן. אבל בגלל שהעולם לא ממש לומד היסטוריה, הוא מחליט בלי כל בוששה שליהודים אין קשר להר הבית או לארץ ישראל. זה כבר לא צחוק. עולם שניזון מחדשות ומיצר חדשות כותב לעצמו היסטוריה מחודשת. ישנם מיליונים שלא קוראים היסטוריה אלא קוראים דפי חדשות או צופים בטלוויזיה, עבורם לא חשוב מה היה אלא מה נאמר. ואז מגיע השיבוש לממדים שמצריכים אותנו לחזור להתחלה ולשאול מי הילד שדומה הכי הרבה לאבא, ולמי התכוון ה' כשאמר "קח נא את בנך את יחידך אשר אהבת". נכון שליהודי זו לא שאלה, אבל כדאי שנוכר שהפרשה הזו היא נקודת הפיצול.

אלפיים וחמש מאות שנה אחרי רגע העקדה, מישהו הבין שאם אתה מאסלם את הסיפור הזה אתה מאמץ שורשים רציניים ביותר, ואם תמשיך בשקר הזה עוד כמה שנים אז יאמינו לך.

אז מה עושים?

בכל אחד מאיתנו יש את הנפש הבהמית והנפש האלוקית, בן המלך ובן השפחה שהתחלפו. השאלה היא מי מנהיג אותי, מי יושב אצלי בתא הטייס.

אם בן המלך על ההגה, ובן השפחה רק מפריע, המצב הוא טוב. אך אם בן השפחה נוהג ברכב של 'האני' שלך, אתה בבעיה. אם זה כך כבר הרבה זמן, אז יש מצב שאתה חושב שבן המלך על ההגה, ורק מזרז מאוד שהרכב שלך נוסע אל תוך עבירות, ניתוק, שחיתות והתרחקות מעצמך וממי שברא אותך. ברגע שתבין את זה סביר להניח שתיקח את ההגה בשבירה חדה ותגיד איזה משפט כזה בסגנון 'ח'לאס, נגמרה החגיגה, האמת חזרה להגה ואני מפסיק להקשיב לקליפות שלי'. זה הרגע שחוזרים בו בתשובה. לא פעם אחת בחיים אלא כל יום, הקרב על ההגה הוא מתמיד. ככל שאתה קולט את זה מהר יותר, בן השפחה לא מספיק לקחת אותך רחוק. סטייה קטנה ואתה קולט שיש בעיה

"נר מצוה" פתילות מצמר גפן.

הנרות היחידים המכילים 100% שמן זית טהור.

הנרות היחידים שבהדלקתם מקיימים בוודאות "הדלקה עושה מצוה"

שמן זית ישראלי
משק-אחיה
ראוי למאכל

ניתן להשיג את כל מוצרי חנוכה דרושים מפצים ברחבי הארץ.

להזמנות בסיטונאות בלבד: טל': 050-6534024

הרב מרדכי אליהו זצ"ל: "טוב שידליק בשמן זית הראוי לאכילה ולא "בשמן זית למאור", שאפשר שיש בזה מן הזלזול להדליק בשמן פגום"

ספרי איכות לכל המשפחה להשיג בחנויות הספרים המובחרות הפצה ראשית: 03-9600770

זלמן רודרמן

סקירת ספרים חדשים מבית 'מעיינותיך' לקראת היריד בי"ט כסלו

סיפורים והוראות

סיפור הרבי מליובאוויטש

שיחותיו ומאמריו של הרבי מליובאוויטש זי"ע התאפיינו בעומקם וברוחב היריעה שפרש. הוא היה שואל ומשיב, מקשה ומתריך, צולל למים עמוקים ומציג דרך לימוד ששופכת אור ובהירות בכל נושא.

סגנונו היה עיוני ברובו, אך לעתים גם סיפר סיפורים על צדיקים וחסידים, ביאר אותם והפיק מהם לקחים והוראות בעבודת ה'. לא אחת הרבי היה מדויק בפרטי הסיפורים, וחושף את העומקים הטמונים בהם.

הספר הזה מציג לפני הקורא סיפורים נבחרים וביאוריהם, מתוך מאות הספרים המכנסים את התועדויותיו של הרבי. רבים מהם סיפורים שיש בהם משום חידוש, שאינם מצויים במקורות אחרים, ומקצתם סיפורים חסידיים מוכרים, שהרבי חשף את משמעותם הפנימית, בעיון ובדקדוק, כדרכו בקודש.

הסיפורים סודרו על פי נושאים: לימוד התורה, עבודת השם, דירה בתחנונים, אהבת ישראל, תורת החסידות, דרכי החסידות, התקשרות לרבי, להביא לימות המשיח, שמחה, אמונה, הפצת היהדות והחסידות, על הצדיקים ועל החסידים, אמרי שפר.

חלקי ה' אמרה נפשי

עם ביאור הרב יהושע שפירא

מהדורה חדשה ומורחבת של הספר "חלקי ה' אמרה נפשי", שבו מוגשים מאמרי חסידות יסודיים שנאמרו על-ידי הרבי מליובאוויטש זי"ע ונלמדו בחבורה בישיבת רמת-גן, מפי הרב יהושע שפירא, ראש הישיבה.

במהדורה זו ניתוספו עוד שלושה מאמרים על השניים שהופיעו במהדורה הקודמת. תחילה מובא נוסח המאמר כפי שהוא מודפס ב"ספר המאמרים". לאחר מכן בא הביאור, המצטט את לשון המאמר, פסקה אחר פסקה, ומבאר אותה ברוחב דעת ובטוב טעם. הספר נערך על-ידי הרב דב ליברמן.

המאמרים המבוארים בספר מבארים סוגיות יסוד בתפיסת החסידות, ובעיקר מבטאים את דרכו המיוחדת של הרבי. המאמרים הם: "ביום עשתי-עשר" תשל"א; "ונחה עליו רוח הוי"ו" תשי"ד; "בלילה ההוא" תש"כ; "ארבעה ראשי שנים" תשל"א; "והיה מדי חודש" תשל"ט.

מתורתו של הרבי עולה "שלעולם אין יהודי עוצר בדרכו אל ה' יתברך; ששום מדרגה אין בה כדי לספק אותו, מלבד ייחודא שלים עם מקור נשמתו. לא תמיד יהודי בוחר בעלייה, או במה שנדמה כעלייה. לעתים הוא יורד כדי לעלות, כדי לגלות את כבודו יתברך גם למטה, ודווקא בזה הוא מוצא את אושרו. יש זרע אמת הטמון בנשמת יהודי, והוא מסייע לו לדלג על כל

מחמדי תבל ומלואה כדי להגיע אל מחוז חפצו, ולא בכוח אנוש הוא הדילוג הזה אלא בגזירת שמים ובכוח עליון" (מדברי הרב שפירא).

הסבריו של הרב שפירא פותחים את המאמרים העמוקים גם למי שאינם מכירים את סגנונו המיוחד של הרבי, ומעניקים להם ביאור שווה לכל נפש.

להשיג בחנויות הספרים המובחרות
וביריד ספרי החסידות בי"ט כסלו בבנייני האומה

הרווח שבינינו

לך מאַרְרֶךְ וּמְמֻלְדֶתְךָ וּמִבֵּית אָבִיךָ אֶל הָאָרֶץ אֲשֶׁר אָרָאָךְ. אלה הם שני המקומות היחידים בתורה שביטוי זה מופיע בהם. הניסיון האחרון של אברהם מהדהד אם כן את ניסיונו הראשון.

בין שני הניסיונות מחבר קו דמיון נוסף: הציווי להתכחש, לכאורה, ליחס הראוי בין בן לבא. בניסיון הראשון אברהם נדרש לעזוב את אביו, וכך להיראות כמי שזונח את חובותיו כבן. הפעם, כאמור, הוא נדרש להיראות כמי שזונח את חובותיו פָּאָב. הנה כי כן, כבן לאביו ולימים פָּאָב לבנו, אברהם מצטווה פעמיים לפעול באופן הנראה כהיפוכו הגמור של המצופה והראוי.

כל זה חזק מכדי שיהיה מקרי. ישנה כאן תעלומה, ועלינו לפענחה. המחסום המקשה עלינו להבין את האירועים ההם מצוי בעצם פער הזמן העצום בין אז לעכשיו. אברהם, חָלוּצֶם של אמונה ואורח-חיים מסוג חדש, ייסד צורה חדשה של יחסים בין הדורות. כאשר אנו מתבוננים במעשי אברהם, אנו חוזים בעצם בהולדתו של היחיד.

בימי קדם, יחידת היסוד של החברה לא הייתה היחיד, אלא המשפחה. הטקסים הדתיים נעשו סביב האש באח המשפחתי; האב שימש ככוהן הבית, והקדיש לרוחות האבות המתים של המשפחה מנחות, נסכים ולחשים. כוחו של האב היה מוחלט. לרעה ולילדים לא היו כל זכויות, והם לא נחשבו ישויות משפטיות עצמאיות. הם היו רכושו הפרטי של ראש המשפחה, וזכותו הייתה גם להורגם אם רק רצה. לכל משפחה היו אליים משלה, והאב היה המתווך היחיד בין בני הבית לבין רוחות הקדמונים – אלה שגם הוא עתיד להצטרף אליהם בהגיע יומו. לא היו יחידים – אינדיבידואלים – במובן המודרני. היו רק משפחות, בשליטתו המוחלטת של הגבר שבראשן.

התורה שברה את הכלים האלו. האנתרופולוגית מארי דאגלס כתבה שהתורה הייתה יוצאת דופן בעולם העתיק בכך שלא הרשתה להקריב מנחות לאבות המתים ואסרה לנסות לתקשר עם רוחות. המונותאיזם האברהמי עניינו לא רק עצם האמונה באל אחד. הוא קובע כי כל אדם עשוי בצלם אלוקים, וכל אדם יכול לקיים קשר ישיר עם האל, בלא מתווכים – ומתוך כך, המונותאיזם קובע לראשונה כי לכל יחיד יש משמעות. לא רק לאבות אלא גם לאימהות. לא רק להורים אלא גם לילדים. לא עוד התמזגות של המשפחה כולה ליחידה אטומית אחת, ששולט בה רצון יחיד. כל אחד מבני המשפחה הוא עתה אדם בזכות עצמו, עם זהות משלו ושלמות משלו.

תמורות קיצוניות כאלו אינן מתחוללות בן לילה, ואינן באות לעולם בלי קרעים ועקירות. כאלו אירעו בשני קצות סיפורו של אברהם. בתחילת שליחותו נצטווה להיקרע מאביו, ולקראת הסוף נדרש לקרוע ממנו, בשתי דרכים שונות, את שני בניו. שני אירועים כאובים אלה מגלמים את צירי הולדתה המייסרים של דרך חדשה בחייה של האנושות.

תחילה להיפרד, ואז להתחבר. זו כנראה הדרך היהודית. כך ברא אלוקים את העולם: תחילה הפריד בין התחומים – בין יום ללילה, בין מים שמעל לרקיע למים שמתחתיו, בין ים ליבשה – ואז, בימי הבריאה הנוחרים, גרם להם להתמלא. וכך בוראים גם אנו מערכות יחסים בין-אישיים של ממש. אנחנו נפרדים, ומשאירים מקום לזולת. הורים צריכים לשאוף שלא לשלוט בילדיהם, ולהיות מסוגלים בבוא העת לשחררם לחייהם. בני זוג צריכים לשאוף שלא למשול זה בזה. המרחק בינינו, מרחק שיש לכיילו בדיוק נמרץ, הוא המאפשר לצדדים במערכת יחסים לצמוח.

בספרו האחרון על גיבורי ספורט, 'הגדולים מכולם', מסביר הסופר ועיתונאי הספורט הבריטי מתיו סייד כמה חשוב העידוד ההורי בגידול ילדים שיהיו אלופים, אבל מוסיף:

השחרור – זהו הפרדוקס המהותי של ההורות. אתם מטפלים, אתם מטפחים, אתם מקריבים, ואז אתם צופים בגוזלים שלכם עפים מן הקן אל הלא-נודע הגדול, לא-פעם תוך שהם מטיחים בככם האשמות. אתם תחוו את הכאב מכווץ-המעיים של ההיפרדות, ובכל זאת תשחררו את הילדים בחיוך ובחיבוק, בידיעה שהתשוקה להגן ולאהוב אסור לה להתגלגל לכדי עריצותו של הפינוק.

את הדרמה הזו, הדרמה של הפרדה, אברהם כמו מחוקק לדורות במעשיו עם אביו ועם שני בניו. ברגע היסטורי זה, הרגע משנה-העולמות של הולדת האינדיבידואל, מלמד אותנו אלוקים את האומנות העדינה של השארת מקום, זו שבלעדיה שום יחידות אמיתית של הפרט לא תוכל לצמוח. במילותיו המלכבות של המשורר האירי ג'ון או'דונוהי, האתגר שלנו הוא "לברך את הרווח שבינינו".

הסיפורים בפרקים כא-כב של ספר בראשית – שילוח ישמעאל ועקדת יצחק – הם מן הקשים להבנה במקרא כולו. שניהם כרוכים בהתנהגויות הנראות לנו קשוחות במידה בלתי נסבלת כמעט. אך הקשיים שהם מעמידים בפנינו עמוקים אפילו יותר מכך.

אברהם נבחר "למען אֲשֶׁר יִצְוֶה אֶת פְּנֵיו וְאֵת פִּיתוֹ אַחֲרָיו וְשָׁמְרוּ דְרָךְ ה' לְעֲשׂוֹת צְדָקָה וּמִשְׁפָּט". הוא נבחר כדי להיות אב. עצם שמו הפרטי מלמד על כך. שמו הראשון, אברם, אב שהוא רם – וכמובן שמו המחודש, אברהם, שה' מפרש באוניו כ"אב הַמֶּזֶן גֹּיִם". אברהם נבחר כדי להיות דמות מופת אבהית. אבל אדם המסלק את בנו ומשלח אותו עם אמו למדבר, מקום שם כמעט גווע בצמא – איך יכול אדם כזה להיחשב אב למופת? אדם המביע נכונות להקריב את בנו, ועוקד אותו למזבח – אדם כזה יכול לשמש דגם לחיקוי לדורות הבאים?

אינן אלו קושיות על אברהם. אלו הן קושיות על רצון ה'. כי לא אברהם הוא אשר רצה לגרש את ישמעאל. נהפוך הוא: כאשר שרה דרשה ממנו לעשות זאת, הדבר היה רע בעיניו מאוד. אלוקים הוא שציווה אותו לשמוע בקול אשתו. אברהם גם לא רצה להקריב את יצחק. האלוקים הוא אשר ניסה אותו ואמר לו "קח נָא אֶת בְּנֶךָ אֶת יִחִידְךָ אֲשֶׁר אָהַבְתָּ". בשני המקרים אברהם פעל בניגוד לרגשותיו. בניגוד לדחף האבהי שלו. מה אומרת לנו כאן התורה על מהותה של האבהות? קשה מאוד, כך נראה, לחלץ מסר חיובי מהאירועים הללו. (יש שאלה נוספת: למה הורה אלוקים לאברהם לנהוג בישמעאל וביצחק בדרכים שונות? אדון בשאלה זו בעוד שבועיים, בשיחתנו לפרשת תולדות).

ישנה בעיה עמוקה אף יותר, והיא נרמזת במילים שאמר אלוקים לאברהם כשציווהו לעקוד את בנו: "קח נָא אֶת בְּנֶךָ אֶת יִחִידְךָ אֲשֶׁר אָהַבְתָּ אֶת יִצְחָק וְלֶךְ לְךָ אֶל אֶרֶץ הַמִּרְיָה וְהַעֲלֵהוּ שָׁם לְעֹלָה עַל אֶחָד הַהָרִים אֲשֶׁר אָמַר אֱלֹהִים. לֶךְ לְךָ! בַּעַל כּוֹרְחָנוּ אֲנִי נֹזְכָרִים בְּקִרְיָתוֹ הַרְאֵנוּהָ שֶׁל ה' לאברהם: "לֶךְ לְךָ!"

בס"ד

קורס מדריכי חתנים

מס' 054-8459420

למסיימים בהצלחה תינתן תעודת מדריכי חתנים מוסמך מטעם היכל שלמה

הקורס מיועד: לאנשי הקהילה בעלי יכולת גישה למורים יועצים חינוכיים משפיעים בעלי השכלה אקדמית תורנית אברכים

הקורס בנוהג ונהיגות השקפה וזוגיות דרכים למתרון בעיות בזוגיות יסודות בדיני טהרה

הקורס מועבר בידי מייסדו וד"ר יצחק אברם

הפתיחה: אי"ה ביום ראשון א' כסליו תשע"ח 19.11.17
הנחה למקדימים להירשם עד למני כ"ג בחשוון - 1300 ₪ לאחר מכן - 1500 ₪ המרצים/ות:

הרב מנחם בורשטיין, ראש מכון 'פועה'
הרב שמואל יוסף שליט"א, פוסק ארצי לטהרת המשפחה

14 מפגשים ימי ראשון 20:00-22:00

מסלולי הכשרה נוספים לנשים:
יועצת נישואין | מרצות
יועצת הלכתית | מאבחנת כתב יד
מוקד ארצי: 02-67-4444-5

מסלולי הכשרה תורנית / הורות ומשמחה
יעוץ נישואין | סוגיית רבניים | מדריכי חתנים | עורכי חופות וקידושין | הכשרת מרצים | משניות | כשרות | סופרי סת"ם | מגירי סת"ם | משפצי תפילין | מוהלים | שוחטים | טוקע סופר | אפיק מצות

מסלולי הכשרה לרבנים ואברכים מצוינים במסיקה:
פסיקה בטהרה | פסיקה בארבעת המינים | מקורות | חציצה | כשרות | סת"ם

לרישום: הרב חנוך וסרמן
בציג ישיבות ההסדר
ורבני קהילות

055-9-650-52-9

שלא נחשוב לרגע שאנחנו נורמליים

לא, אחים שלי! זה לא הגיוני!!!
אנחנו עם לא הגיוני. החידוש שלנו בעולם זה שאנחנו אלווקיים, את הכוחות האלווקיים המסומנים בבנים קיבלנו מאבות אבותינו הקדושים, מהנביאים, תנאים, אמוראים, סבוראים, גאונים, ראשונים, אחרונים, אחרוני אחרונים - פז"מ קודש, פז"מ אלוקי.
ולאט לאט, עם הרבה "תרגילנו בתורתך" - תרגילים יומיומיים, לפעמים בכל כמה דקות תרגיל ומבחן וניסיון ואתגר אלוקי, נזכרים במלך מלכי המלכים ומתרגלים להתפלל אליו יתברך שייתן כוחות, שאף פעם לא נחשוב ונטעה שהכוחות שלנו באים מהטבעיות שלנו, מהגוף שלנו, כמו כל העולם, כמו כל הגויים.
צריך ששם שמים יהיה שגור בפנינו, שכל הזמן נחזור על כך שהשם יתברך הוא מקור כל הכוחות כולם.
ובעזרת השם, ורק בעזרתו, לאט לאט תחיל להתפתח בפנימיותנו ענווה אמיתית כלפי בורא עולם וכלפי הסובבים אותנו, ומתוך כך תפתח בנו לאט לאט הקשבה פנימית ועמוקה לכל מי שמדבר איתנו, ולאט לאט הלב שלנו יהיה טהור יותר מיום ליום ויצליח להכיל בקרבו הרבה מורכבויות והרבה סגנונות של אנשים, דעות, פרצופים ומחשבות. ולאט לאט לא נעבוד את ה' יתברך כמצוות אנשים מלומדה, אלא נתחדש בעבודת ה' יתברך בכל יום, מספר פעמים ביום, ועבודת ה' יתברך תמלא את חיינו ונשמח במלכנו ונודה לו יתברך לעולם ולדור ודור נספר תהילתו.

מי אני? מי אנחנו?
אברהם אבינו.
עד כמה נמסור את הנפש לעשות טוב?
עד אינסוף למען שמו באהבה.
האם זה הגיוני?
לא. זה אלוקי!
האם זה נורמלי?
לא. להגיד לישראל קדושים שהם נורמליים זה לפגוע בהם, הגויים נורמליים, ישראל קדושים אלווקיים, על טבעיים.
האם זה הגיוני לרוץ ביום השלישי למילה כחום היום כדי להכניס אורחים?
האם זה הגיוני להתפלל על רשעים, רוצחים, גנבים ואנסים?
האם זה הגיוני שה' יתברך התגלה לאבימלך בחלום כדי לשמור על שרה?
האם זה הגיוני ללדת אם אין לאישה רחם?
האם זה הגיוני לקחת תינוק ולעשות לו ברית בגיל שמונה ימים?
האם זה הגיוני לעקוד את הבן שלך ולהיות מוכן לשחוט אותו?
לא, אחים שלי, כל זה לא הגיוני!
אנחנו, ישראל קדושים, עם אלוקי, וזה ברור לעיני כל האומות כבר אלפי שנים.

אנחנו חייבים לחזור על היסוד הזה כל שנה מחדש וכל החיים!
כל החיים שלנו, ממש כל החיים שלנו מכוונים לשמים, לאלוקות, לרוחניות ופנימיות.

כל מה שאנחנו רוצים להכניס לפה - ברכה ראשונה וברכה אחרונה. רוצים להתחתן? הלכות בהרת המשפחה, חופה, קידושין, נישואין, שבע ברכות... "שכינה ביניהם" - זה מה שמחבר בין איש ואישה במשפחת ישראל קדושים.

"שכינה ביניהם"! ה' יתברך הטוב והמטיב הוא הקובע, הוא הבונה את הבית, הוא המטהר אותנו, הוא הכל והכל ברא לכבודו.

וסליחה ומחילה מכבוד הקוראים, אם נמשיך הלאה, כשאנו נזקקים להתפנות - "אשר יצר את האדם בחכמה וברא בו נקבים נקבים, חלולים חלולים..." מה נסגר? זה לא טבעי? כולם עושים את צרכיהם... אמת, אבל אצל ישראל קדושים כל מה שטבעי חייב לעורר לאלוקות, לקדושה, למחשבות עליונות.

שלוש פעמים ביום אנחנו נזכרים מי אנחנו ומה עצם חיינו. קיבוץ גלויות, השבת הסנהדרין, ציפיית ישועה, בית המקדש.

הכישרון בה"א הידיעה של החיים שלנו, לא רק בתור יחידים, אלא בתור אומה, בתור עם ובתור מדינה זה: "ואתם הדבקים בה' אלוקיכם חיים כולכם היום".

אחים יקרים ואהובים!
האם זה הגיוני לשמוח ביום ראשון כשחוזרים לצבא משבת משפחתית נעימה?

האם זה הגיוני לא לכעוס כשהמפקד שלך פוגע בך?

האם זה הגיוני להיות חבר של מי שגנב ממך כסף מהארנק?

האם זה הגיוני לא להגיב כשצוחקים עליך שאתה צעיר וצונג ושומרים לך: "לך כבר תנקה בשבילנו את השירותים של הפלוגה?"

האם זה הגיוני להמשיך ולתת את הלב לחייל שכבר פגע באמון שלך מספר פעמים?

האם זה הגיוני לא להתעצבן אחרי שכבר ביקשת מספר פעמים בנחת שכל החיילים יתחשבו אחד בשני ושישאירו אוכל למתפללים, ושישאירו מהפריסות לשומרים ושכולם רעבים ומנת קרב אחת וכמה פרוסות לחם לא מספיקות...?

האם זה הגיוני לא להגיד לשון הרע, לא לדבר רכילות, לא לעבור על אבק לשון הרע?

האם זה הגיוני בחיים לא לעגל פינות בענייני כספים ולהיות תמיד ישירים לחלוטין עד רמת העשר אגורות?

"חאז שאני קטנה
חלמתי להיות כלה..."
**אהובה,
מאשרת ביחד"**
החלום הזה יכול להתגשם

אימון בשיטת "עומק הקשר"
**סייע למעל 300 בנות
להתחבר לעצמן
לפרוץ את המחסום
ולהתחתן!**

**אימון וטיפול של
"עומק הקשר"**

- 🎯 **ממוקד**
- 👩 **עוצמתי**
- 📝 **ומדויק לך**

🌐 כלים טיפוליים עדכניים - אימון, גישטלט, פסיכודרמה, טיפול נרטיבי, דמיונבע ועוד

👥 צוות מאמנות ומטפלות מקצועיות, אהובות ומנטות

📄 אפשרות לפגישה ראשונה ללא התחייבות

✉ תהליך קצר וממוקד

📍 ניסיון רב ומאות חתונות ב"ה

עומק הקשר
אילנה ורובי ליטמן - מייסדות ומטפלות - סניפים
בבית אג"ק התחנה

רוצה לשמוע עוד?

omekhakesher1@gmail.com | 058-4170276
או היכנסי לאתר האינטרנט שלנו:
www.omekhakesher.co.il

ובעזרת השם תמצאי את שאהבה נפשך... בקרוב ממש!

פאנל שמחה
בעבודת השם

עלץ ליבי

יום שני ט"ז כסלו

התכנית לנשים

16:00

קוים מנחים

**היצירה
כמורה דרך**
שימוש בחובנות מתהליך
ציור הקומיקס וכלים
מעשיים לחיי היום יום

חינוך לערכי החסידות והצגת
הקומיקס החדש על בעל התניא
בהשתתפות:
נתנאל ובת אל אפשטיין

17:00

פאנל שמחה בעבודת השם

בהשתתפות
הרבנית רבקה לפידות
אודהליה ברלין
הרבנית ימימה מזרחי
מנחה: אלומה לב

20:30

המופע המרכזי - "צמאה"

19:15

שמחה כאתגר
הרצאה מאת
הרב יוסף יצחק ג'יקובסון

המצפון החסידים

יום שלישי י"ז כסלו

התכנית לגברים ונשים
הישיבה נפרדת

קבלת פנים 13:00

13:30 סיוור מודרך ביריד החסידות
עם הרב שמואל משה פרידמן

15:00 מבחר הרצאות פרדס
הרב יואב אקריש
הרב אמחיה אבן ישראל
הרב מנחם ברוד

16:00 תערוכת הסיפור החסידי "זושא"

17:00 בעל התניא מאמין בך!
הרצאה מרכזית / הרב יוסף יצחק ג'יקובסון

קפה ומאפה 18:30

19:00 אנשי תקשורת מדברים חסידות
פאנל מיוחד עם צבי יחזקאלי, ידידיה מאיר ואבי רט

20:30 המופע המרכזי - "צמאה"

להרשמה לכנסים ולחוברת האירועים המלאה

כנס החסידות השנתי

יום רביעי י"ח כסלו

התכנית לגברים

מסע מרתק בעקבות משנתם של גדולי החסידות לענפיה

מאמרי הרבי מליובאוויטש
הרב יהושוע שפירא
ראש ישיבת רמת גן

נועם אלימלך
הרב שמואל טל
ראש ישיבת תורת חיים

ליקוטי מוהר"ן
הרב שמעון טייכנר
מרבני סגולתה

16:30 -
17:30

קוצק ופשיסחא
הרב ישראל יצחק מנדלסון
גאב"ד קוממיות ירושלים

מאור עיניים
הרב נחום מצ'רנוביל
הרב יצחק שילת
מראשי ישיבת מעלה אדומים

תורה אור וליקוטי תורה
הרב מנחם ברוד
מעורכי הסדרה המבוארת

17:45 -
18:45

איזביצא
הרב אריה הנדלר
ראש ישיבת רמלה

ליקוטי אמרים-תניא
הרב יוסף יצחק ג'יקובסון
מרצה בכיר בחסידות

הבעל שם טוב
הרב מנדל וכטר
ראש כולל קרית מלאכי

19:00 -
20:00

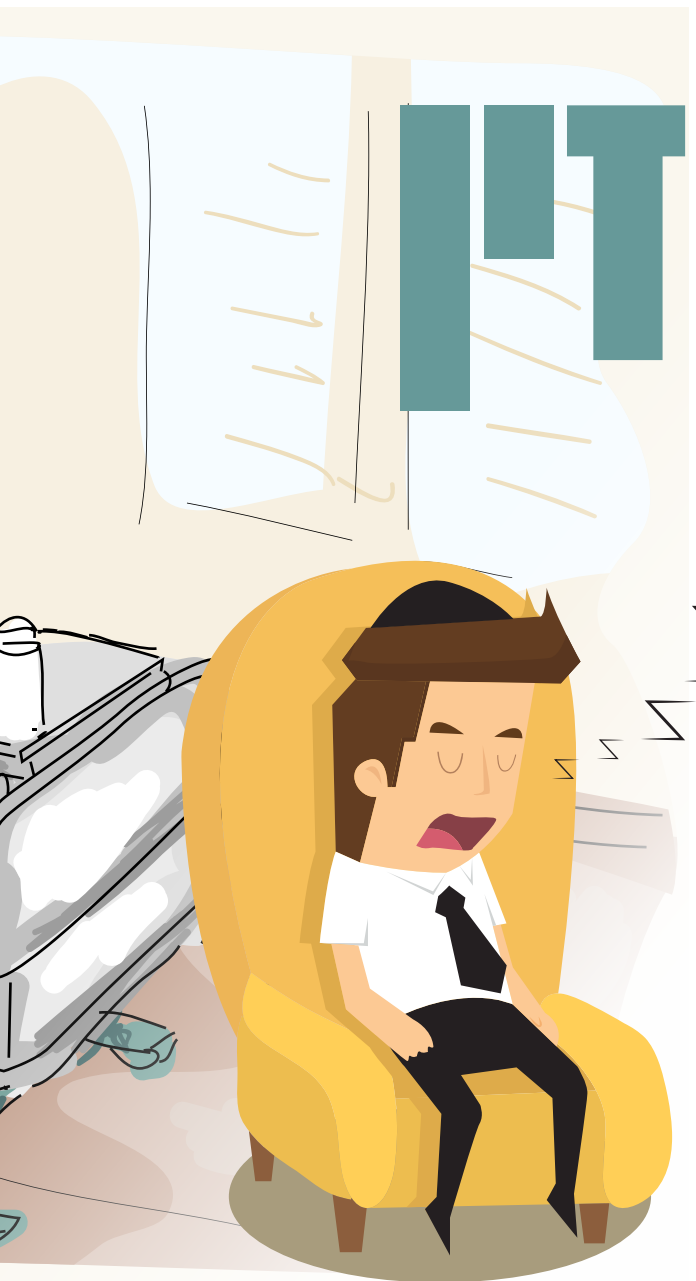
המופע המרכזי - "צמאה"

20:30

אנשפידין

הם לא פוחדים להשאיר את הדלת פתוחה ומזמינים להעיר אותם בכל שעה < משפחות המתגוררות בקרבת מרכזים רפואיים פותחות את ביתן וסעודות השבת שלהן למשפחות המאושפזים < התמיכה הנפשית והפיזית מקלה טכנית, מחממת לב, מרגיעה ואפילו מצילה חיים > "והוא יושב פתח האוהל"

אסף משניות

סוכות אמנם מאחורינו, אך תפילות "ותן טל ומטר לברכה" והחורף שבעקבותיהן, מותירים את הכותרת אקטואלית. מי שקרוב משפחתו התאשפז בבית רפואה עלול למצוא את עצמו תקוע על ספסל במסדרון. אז זהו, שלא. הוא יוזמן "להתאשפז" ולהתארח בביתן של משפחות טובות לב ששמחות לסייע בסיטואציה רגישה שכזו.

לצערנו, ישנם המתאשפזים בעקבות מחלות קשות שרק אזכורן מעורר צמרמורת בגוף. בימי החורף מצטרפים אליהם פצועי תאונות הדרכים, שמספרם עולה בעונה המועדת לכך, וגם החולים במחלות החורף הקטנות, כמו שפעת או דלקת גרון, שהסתבכו וזקוקים לטיפול מקיף יותר. במקרים הללו נאלץ החולה או הפצוע לחוות את אחת החוויות הפחות נעימות בחיים - אשפוז במרכז רפואי. אל מכלול הקשיים של בני המשפחה המלווים, מצטרף אתגר השבת - ואיתו הצורך בלינה ובסעודות שבת. עם הקושי הזה מתמודדים רבים בכל שבוע.

כדי לפתור את הבעיה, קמו בשנים האחרונות מספר מיוזמים פרטיים ברחבי הארץ של אירוח קרובי משפחה של מאושפזים שזקוקים למקום לישון בו בשבת. אחד ממיזמי האירוח האלה קיים בפתח תקווה בשכונת נווה עוז, ומפעילה אותו קהילת 'ארזי הלבנון' בשכונה.

הפרויקט הוקם לפני שבע שנים, על ידי אמיתי ורעות פלהנדלר, לאחר שחוו את הבעיה מקרוב. "באחת השבתות הבן של אמיתי ורעות נאלץ להתאשפז בבלינסון. במהלך השבת שהם העבירו שם, הם ראו הרבה אנשים שאינם תושבי האזור, שנתקעו בשניידר ובבלינסון, ולא היה להם היכן לעשות את השבת" מספר טל ניר, חבר קהילת ארזי הלבנון וחבר הפרויקט. "אמיתי גייס את משפחת לאופר, אחת מהמשפחות בקהילה, וכיחד הם חשבו מה לעשות. משפחת לאופר בדיוק קנתה בית חדש בשכונה, והחליטה שכחור הנוסף שיש להם בבית הם יארחו אנשים שנתקעו בעיר. ככה נולד הפרויקט".

בינתיים משפחת פלהנדלר עזבה את השכונה אך הפעילות לא נעצרה וכיום היא מנוהלת על ידי משפחת לאופר. במשך השנים גדל המיזם,

ומשתי משפחות שהתחילו אותו - הוא גדל עד שכמעט כל הקהילה משתתפת בו.

איך האורחים מגיעים אליכם?

"בכל ליל שבת, בערך בתשע בערב, משפחה אחת הולכת לעשות סיבוב במרכזים הרפואיים. שם אנחנו מוצאים את המשפחות שנתקעו, מזמינים ואף מלווים אותם לבית המשפחה המארחת".

ומה קורה כשיש יותר ממשפחה אחת?

"בדרך כלל אין יותר מדי. אנשים מהערים הקרובות מעדיפים לעתים לחזור הביתה. פעם אחת למשל, היו אב וילד ממשפחה חרדית מבני ברק. האישה נשארה בבית עם שאר הילדים. האב העדיף לחזור הביתה ברגל עם הילד, אז השאלנו לו עגלה להקל עליו את ההליכה. אבל לפעמים יש יותר ממשפחה אחת, וכשזה קורה אז אנחנו מוצאים פתרונות ויותר משפחות מארחות בשבת".

ואם חשבתם על האנשים שלא יכולים לצאת מהמרכז הרפואי בדיוק כשמלאכי הקהילה באים ללוותם, אל דאגה. מפות מסומנות מחולקות, ואפילו צוות האחיות יודע כבר לתת מפת הגעה למי שצריך.

קרובים לאישה ולילד או הילדה שנולדו. כשמישהו מתקשר שהוא רוצה להגיע לישון, אנחנו משאירים את הדלת פתוחה כדי שהוא יוכל להגיע באיזו שעה שרק ירצה".

לא פשוט לפתוח ככה את הבית לזרים 24/7.

"זה לא פשוט, אבל זו מצווה מאוד גדולה שממלאה אותנו שמחה עצומה. ההורים שלנו חיינו אותנו כל הזמן על החשיבות של גמילות חסדים, והם עצמם הרבו לעזור לאנשים, כך שזה נראה לי ולאשתי כדבר הטבעי ביותר שיש".

מחלקת היולדות של המרכז הרפואי לניאדו היא מחלקה מבוקשת במיוחד, ומכל הארץ מגיעים אליה, כך שלא חסרה פעילות למשפחת לוי. "מגיעים אלינו מכל הארץ. היה אצלנו לא מזמן מישהו שהגיע מצפת, לפני כן הגיעו זוג מערד. יש גם הרבה שמגיעים מיהודה ושומרון ובכלל מכל הארץ. גם מכל הסוגים מגיעים אלינו. דתיים, חילונים, חסידים וחרדים. כולם בלי יוצא מהכלל.

"לפני שבועיים התקשר אלי מישהו שאשתו בדיוק ילדה ושאל אם הוא יוכל להתארח אצלנו בשבת. הוא אמר לי מראש שהוא לא שומר שבת ושאל אם זה יפריע לנו. אמרנו לו שאין לנו שום בעיה ואנחנו נשמח לראות אותו מגיע. לאחר השבת הוא ניגש אלינו ואמר שזאת הפעם הראשונה בחיים שלו שהוא לא חילל שבת".

מופתעים מהרמה

גם בחיפה מתקיים פרויקט אירוח משפחות של מאושפזים, ומי שמפעיל אותו הוא שליח חב"ד במרכז הרפואי רמב"ם, הרב שמואל טורקוב. "לרוב מה שקורה זה שאנשים אורזים מהר תיק ומגיעים עם בן המשפחה שלהם לבית הרפואה, והם לא מארגנים מראש מקום להתארח ומקום לאכול. לרוב אנחנו פוגשים אותם בשבתות, כשהם לא יכולים לחזור לבית שלהם. אז מה שעשינו בהתחלה זה פשוט לארח אותם אצלנו בבית".

ואיפה שיכנתם אותם?

"זאת באמת היתה בעיה בהתחלה כי גרנו בבית יחסית קטן, אז הם ישנו על הרצפה בסלון, וככה זה התחיל. אבל מאז כבר גדלנו".

כשהרב טורקוב אמר שהם גדלו הוא מתכוון לכך שבית חב"ד בעיר פשוט פתח בית הארחה של ממש. הם שכרו בקרבת המרכז הרפואי ארבע דירות ועוד אחת נמצאת רחוק יותר. "בגלל שאנחנו רוצים שהאורחים יהיו קרובים לבני משפחותיהם אז אנחנו לא משתמשים הרבה בדירה החמישית" מסביר הרב.

איזה תגובות אתם מקבלים מהאורחים?

"קודם כל הם המומים. רובם לא האמינו בכלל שמישהו כזה קיים בכלל. יש כאלה שממש היינו צריכים לשכנע אותם לבוא לדירה, הם חשבו שאנחנו עובדים עליהם".

בשביל לאתר את האורחים הפוטנציאליים, הרב טורקוב מסתובב רבות ליד מחלקת טיפול נמרץ ומחלקות האשפוז השונות. "אני פוגש אנשים שישנים על הספסל במחלקה, כי אין להם מקום לישון, ואני מציע להם לבוא לבתים. בהתחלה אנשים חשבו שמדובר בתנאים ירודים מאוד, אז הם אמרו שהם מעדיפים לישון על הספסל, אבל אחרי שכמה הגיעו לישון בבתינו נפוצה

הכנסת. את המשך השבת הם כבר העבירו אצלו".

האורח היומי

משפחת לוי מקהילת צאנו בנתניה הפכה את ביתה לבית פתוח לאורחים שצריכים מקום לישון. בגלל קרבת ביתם למרכז הרפואי לניאדו, החליטו פיישי ואשתו לעזור למי שצריך. "אנחנו גרים שתי דקות מבית הרפואה, כך שלהרבה אנשים זה פתרון מאוד נוח. לפעמים אפילו אנשים שגרים בנתניה מעדיפים להישאר לישון אצלנו" הוא מספר.

מתי החלטתם לפתוח את הבית לזרים?

"התחלנו עם זה לפני שש-עשרה שנה. הילדים התחננו ועזבו את הבית כך שנשאר לנו בית ריק, אז חשבנו למה שלא נוצל את זה כדי לעזור. אנחנו משתדלים שכל יום יתארח מישהו".

איך הם מגיעים אליכם?

"תלינו מודעות במחלקת היולדות עם מספר הטלפון והכתובת שלנו. רוב האורחים מגיעים מהמחלקה הזו כי הבעלים רוצים להיות

"כשמישהו מתקשר שהוא רוצה להגיע לישון, אנחנו משאירים את הדלת פתוחה כדי שהוא יוכל להגיע באיזו שעה שרק ירצה"

האורחים יכולים להגיע בכל שעה? גם בשעות הקטנות של הלילה?

"בהחלט. אנחנו מודיעים מראש שהמשפחה המארחת מחכה ערה עד שתיים-עשרה בלילה. גם אחר כך אפשר לבוא ולדפוק בדלת. לפני כמה חודשים קרתה לנו פדיחה, כששני בחורים הגיעו אלינו באמצע הלילה ולא התעוררנו... הם נאלצו לישון בחדר המדרגות. בבוקר אחד השכנים שלנו ראה אותם ולקח אותם לבית

השמועה שיש מקום טוב להתארח בו ליד המאושפזים, וגם העובדות הסוציאליות מפנות אלינו אנשים."

כמו משפחה

הקרבה של הבתים למרכז הרפואי תורמת גם לאלה שלא זקוקים ללינה. "לפני כמה חודשים, במהלך הביקורים שלי במחלקת טיפול נמרץ, ראיתי שם אב לילד שהיה שם יום אחרי יום. מסתבר שהבן היה במצב די קשה הרבה מאוד זמן. בשלב מסוים ניגשתי אליו ושאלתי אותו אם הוא רוצה לבוא ולהתארח בדירה, אבל הוא אמר לי שהוא לא זז מהבן שלו. רק שתינו, טיפול נמרץ זו מחלקה סגורה שאפשר לבקר בה רק שעתים בבוקר ושעתיים בלילה. אבל האב אמר לי שהוא מעדיף להישאר מחוץ למחלקה כדי שבזמן שהרופאים יוצאים החוצה הוא יוכל לשאול אותם על הבן שלו. בכל זאת הצעתי לו את הדירה, והוא השתמש בה בצורה כזו להתקלת. הוא היה כאן בערך חודש רצוף, אז זה די עזר לו"

יש מתארחים שממשיכים לשמור על קשר איתכם?

"כן. האב הזה שסיפרתי לך עליו הוא אחד מהם, ויש עוד הרבה. זה מאוד תלוי גם בסוג האנשים שמתארחים, יש כאלה שהאירוח שלנו לא נגמר אצלם באירוח נטו, אלא גם נוצר קשר בעקבות שיחות ודברים כאלה. אלה לרוב האנשים שאנחנו שומרים איתם על קשר."

אחד המקרים המעניינים שקרו לרב טורקוב, הוא סיפורו של אב לבחורה צעירה שאושפזה לאחר שעברה תאונת דרכים. "האב בדיוק חזר מחו"ל כשהודיעו לו שהוא צריך להגיע לרמב"ם. הוא סיפר לי שלא ידע מה לעשות עם עצמו באותם רגעים. הוא היה לחוץ מאוד, וראה חושך בעיניים. אבל כשהוא הגיע לדירה הוא אמר לי שחזרה לו השפיות והוא היה יכול להירגע קצת מהלחץ. העובדה שהדירה מסודרת, נקיה ומאורגנת עוזרת לאנשים לעבור את הרגעים הלא פשוטים האלה יותר בקלות" הוא מספר.

באחד מהמקרים, האירוח אף הציל את חייו של החולה. "שבת אחת התארח בדירה אב לאישה שילדה כמה ימים קודם לכן. היא היתה אמורה להשתחרר סמוך לשבת, אבל בגלל שאביה הבין שהם לא יספיקו להגיע הביתה הוא חיפש מקום להיות בו בשבת. ברגע שהוא מצא אותנו הוא הודיע על כך לצוות, והוחלט להותיר את היולדת באשפוז עד מוצאי שבת. כדיעבד הסתבר שהיולדת נדבקה מחיידק נדיר ומאוד מסוכן. בשביל שיהיה אפשר להילחם בו צריך להיות בקרבת בית חולים, ועדיף אפילו בתוכו. כך יצא שבגלל שהם נשארו בסוף היא ניצלה. אחרי זה היא הייתה מאושפזת כאן מספר חודשים עד שהשתחררה. האב אמר לי שבגלל שהם שמרו על השבת - השבת שמרה עליהם". הסיפורים המרגשים והכרת הטוב הם דבר שמשותף לכל המיזמים. במהלך השיחה בינינו,

בית הארחה בחיפה

"האב בדיוק חזר מחו"ל כשהודיעו לו שהוא צריך להגיע לרמב"ם. הוא סיפר לי שלא ידע מה לעשות עם עצמו באותם רגעים. הוא היה לחוץ מאוד, וראה חושך בעיניים"

אחד ממכתבי התודה שנשלחו לקהילת ארזי הלבנון קרושר את התופעה להכנסת האורחים עליה מסופר בפרשת השבוע, "מש כהכנסת אורחים של אברהם אבינו, שלא רק קיבל את האורחים שהגיעו אליו אלא גם הלך לחפש ולשכנע אותם שיבואו" נכתב שם. ואכן, אין ספק שאברהם אבינו הוא מקור ההשראה של אותם מיזמים. ניר מחייך ושואל "יש מודל לחיקוי טוב יותר מאברהם אבינו?". מי שצודק - צודק.

ניר מראה לי כמה מכתבי תודה של משפחות שהתארחו במסגרת הפרויקט בפתח תקוה. אחד מהמכתבים לכד את עיניי: "עם כניסת השבת הגענו למיון של שניידר עם בננו הקטן. הגענו לשם בדחופות מבלי לדעת מה יהיה בשבת. בליל שבת פגשנו זוג צדיקים אמיתיים, שהזמינו אותנו בחום לביתם" נכתב במכתב. "בשעת לילה מאוחרת הגענו לביתם והם קיבלו אותנו במאור פנים, בחום ומכל הלב, כמו משפחה וחברים ותיקים. ממש הרגשנו שאנחנו בבית".

להיות שובר גלים

כל כך הרבה אוויר ויכולת להישאר יציבה על מקומי. ונכון שלפעמים באים גלים שמקפיצים אותנו ממקומנו ומשוועים לתגובה, ובכל זאת, בכל כך הרבה מקומות אחרים בחיים אני יציבה, והיציבות הזו תעמוד עכשיו כחומה ומחיצה בפני הלא-טוב. והעבודה הזו, של להיות שובר גלים, באמת מנוגדת לכל היגיון טבעי, אבל בעיני רוחי ראיתי כמה חוסן פנימי היא בונה בנו, וכמה היא מטה את העולם, כפשוטו, לטוב.

גאולת הדיבור העצמי

יש גל שאנחנו צריכים לעצור גם מול עצמנו, והוא הדיבור שלנו על עצמנו. אנחנו נוטים להשתעשע עם המילים, ולהגיד על עצמנו לפעמים דברים חמורים וכוללניים, דברים שחורים. שאולי אין לנו את היכולת שיש לכולם, ועזבו, אצלי זה לא יעבוד, וכהנה וכהנה, כל מיני אמירות שכשאומרים אותן יודעים מבפנים שנכנענו למשחק ולציניות ולמרמור ולהכללות. וההבנה החשובה היא לעצור גם את הגל הזה. יש מחשבות שלא חושבים, אפילו לא להשתעשע. להקפיד בכל הכוח לא ללכת אל המחשבות האלה. הלימוד בהשראת ימימה מנחה אותנו: השומרת - שמרת. את שומרת את נפשך, ובעזרת ה' מסתייע לך להישמר באמת, שלא מזמנים לפתחך את האפל. אבל תשמרי על עצמך באמת. תעצרי את הגל הזה באמת. אין שום סיבה בעולם שתסכימי להישטף בלא-טוב. לא צריך להכאיב לעצמך בכוח. סגרי כל חלון שבו קופצת פרסומת להתרחשות שמחלישה אותך. ונכון, צריך הרבה אומץ ואמונה כדי לסגור את החלונות האלה, אבל יש שם גאולת נפש גדולה ואמיתית.

הלימוד ממשך ואומר שאפשר לעצור את שרשראות ההחסרה שמגיעות אלינו אפילו מדורות, אפילו אם זה היה הנוהג במשפחה משנים רבות - אפשר לעצור.

ואיך עוצרים ומפסיקים את התנועה הלא-טובה? בזה שהלומדת מסתכלת על מה שקורה בהעמקה. לוקחת רגע לעצור, משליכה את הצורך לענות מיד ומתבוננת בגל שמגיע ובתגובה שהיא כלומדת רוצה להגיב אליו. והלימוד ממשך ומורה: ונשארת על מקומה. יציבה. כמו שובר גלים ממש. ומבינה בהעמקה את מה שקורה, ולא נלחמת בזה שעכשיו מגיע גל עכור, אלא מקבלת את זה שיש לה עכשיו מאמץ ועצירה לעשות. ובעיקר, כך הלימוד חותם: לא מענה את נפשה בהאשמות כאלה ואחרות על מי שהביא אליה את הגל הזה.

העצירה היא קריטית. היא העיקר של שובר הגלים. כי כשאנחנו משתהים אפילו לכמה שניות מיד חוזרים אלינו כוחותינו הטובים, שבזכותם אנחנו יודעים בוודאות שאין לנו עניין להמשיך שום גל ושום תנועה חסרה מול אף אחד. עוצרת ומבינה: הנה, זה גל. ואני פשוט לא חייבת להתעורב בו ולהעביר אותו הלאה. יש לי

עיקר גדול בעבודה הפנימית, בעיניי, הוא להיות שובר גלים. תנועות נפשיות עוברות בעולם הזה מאדם אחד לשני כמו גל ורק הולכות ותופסות תאוצה. אדם עלול להגיע מולנו טעון ולהתפוצץ עלינו, או להגיע מדוכא ולסחוב אותנו לעצב איתו, ואז אנחנו עולים על הגל שלו ומעבירים הלאה לאחרים, וגם הם מעבירים הלאה, וכן הלאה והלאה. אנשים חוזרים הביתה ומוציאים את כל הכעס שהצטבר להם בגלל כישלונות בעבודה. שרשראות של תנועות נפש לא טובות שכבר לא ברור מי התחיל ואיפה זה יסתיים, עם המון חוליות בשרשרת שהולכות ומעצימות את עצמן.

ועיקר העניין הוא להיות שובר גלים מול הדבר הזה. לעצור את התנועה ולהשתמש בכל הכלים הפנימיים שרכשנו כדי להפוך אותה לטוב, באופן שלא נצטרך "להחזיר לשולח" או להעביר אותה הלאה לאנשים אחרים.

הנה בא עוד גל גדול

תמיד אמרו לנו להוריד את הראש כשהגל סוחרף אותנו. לתת לו לעבור, לא להילחם בו כדי שלא נשקע יותר. לשבור ולעצור את הגל נראה כמו מאמץ גדול, ובכל זאת בעיניי כדאי לנו לעשות את התנועה הזו, המנוגדת לכל היגיון, של עצירה. אחרי הרבה שנים שבהן חשבתי שצריך להיות שובר גלים, גיליתי לאחרונה בהשגחה פרטית גם את המילים של הלימוד בהשראת ימימה שמדברות על זה בדיוק. הלימוד מתאר איך הלומדת מפסיקה את אותה שרשרת לא טובה, ומעמידה את המחיצה החזקה (שובר הגלים שלי) בפני כל ההחסרות שבאות כלפיה (הכעס, העצבים, הצער, התלונות, הלא-טוב).

תוכנית בניית קשר!

מחפשת חבורת לימוד?

תכנית ערב

ימי שלישי

20:00-22:30

במדרשת אוריה • גבעת שמואל

לפרטים התקשרי: 054-2569383 (טל)

רח' הרימון 3 גבעת שמואל // nashimoria@gmail.com // oria.org.il

"בני אדם נח' אלקים...אמרי"

"אדם אחר ה"

"אני הניתי בשרא חיה אלק"

"אני בנינו"

הוואצפ שבועי - אור השבוע

לקבלת המסר השבועי מכרשת השבוע-

סרטון קצרצר של דיבור חיזוק

מאת מורינו הרב יצחק דוד גרוסמן שליט"א

שלח בקשה להצטרפות בטל:

052-3776770

אל יקר, חן יכול להראשין לחוסן קצר ונפלא אפי"

דרך הבט"ט חק' בקו 'אור ישראל' דבר יום ביומו

077-2522156

1 המאסר והגאולה

סיפור המאסר והגאולה לקראת י"ט כסלו

ספורי צדיקים
 רבי שניאור זלמן מליאדי, בעל התניא
 מאת: נתנאל ובת אל אפשטיין

מיוחד לקרוב אליך!

דילו מהר יותר!

לַעֲמֹד בַּנְּסִיּוֹן

יצחק טובעיים, איך ותמלא רצונך?¹
באותו רגע נעלם הנָהָר ואברֹהם ואנשיו מצאו את עצמם עומדים בִּיבֹשָׁה. עכשו הִיָּה בְּרוּר שִׁזְיָה הִיָּה רַם נסיון, וברגע שעומדים בַּנְּסִיּוֹן - הוא נעלם כאילו לא הִיָּה.

ואכן, אברֹהם עמד בַּנְּסִיּוֹן ואז אמר לו המלאך:
"אל תשלח יָדְךָ אֶל הפֶּעֶרָה", ובסוף הקריב אברֹהם אֵיל (כֶּבֶשׂ זָכָר) קָרָבָו לבורא העולם.

(על-פי תלמוד בבלי, סנהדרין דף כטב. מדובש תנחומא סימן כב)

הוסיף השטן ואמר: "ואם יאמר לך להרג את עצמך?"²

ענה אברֹהם: "אֲעֲשֶׂה זֹאת".
רָאָה השטן שֶׁאִין הוא מצליח לשכנע את אברֹהם והחליט למנע מפָּנּוּ להמשיך ללכת. פתאום חָסַם נָהָר גָּדוֹל אֶת דְּרָכּוֹ שֶׁל אברֹהם. אמר אברֹהם לַיצִחֵק, לְאֵלִיעֶזֶר וְלִישַׁמְעֵאל: "אֲנֹחֲנוּ מְשֻׁכְּיֵכִים הוֹלְכִים בְּחוּץ הַמַּיִם!"

הם נכנסו לנהר והמים הגיעו להם עד הצוואר. באותו רגע הרים אברֹהם את עֵינָיו לַשָּׁמַיִם וְאָמַר: "רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, אֲמַרְתָּ לִי לְקַחֵת אֶת יִצְחָק בְּנִי לַעֲמֹדָה, וְעַשִּׂיתִי אֶת מִצְוֹתֶיךָ. עַכְשָׁיו, אִם אֲנִי אֹזֵר

ופתאום הבורא אומר לי: "קח את יצחק, לך אתו לְהַר הַמּוֹרִיָּה וְהַעֲלֵה אוֹתוֹ לְקָרְבָן עוֹלָה".

ואברֹהם, המֵאֱמִין הגָּדוֹל, שָׁהָה מִיְכוֹן לַמַּסֵּר לבורא את הדָּבָר הַיָּקָר לוֹ בְּיֹתֵר - קָם וְהָלַךְ. רָאָה זאת השטן וְדָאָג מאוד. אם אברֹהם יַעֲמֵד בַּנְּסִיּוֹן הַעֲמֹדָה, לֹא יוּכַל לַעֲוֹלָם לַעֲמֵד בְּגֹד עַם יִשְׂרָאֵל, כִּי הוֹכוֹת הַזֹּאת שֶׁל הַעֲמֹדָה תַּצִּיל אֶת עַם יִשְׂרָאֵל מִכָּל צָרָה. הַחֲלִיט הַשְּׁטָן לַמַּנֵּעַ מֵאֲבֹרָהֶם לְלַכֵּת לַעֲמֹדָה.

התחפש השטן לְאָדָם זָקֵן וּפְגֹשׁ אֶת אברֹהם בְּדֶרֶךְ. אָמַר לוֹ הַשְּׁטָן: "זָקֵן, וְכִי רוּחַ שְׁטוּת נִכְנָסָה בְּרַגְלֵי בְּנֵי שְׁנֵימָן לְךָ אַחֲרֵי מָאָה שָׁנָה אַתָּה הוֹלֵךְ לַשְּׁחֵטוֹת?"

אמר לו אברֹהם: "אני עושה את רצון בוראי".

ישמעאל היה גדול מֵיצִחֵק בארבע-עשרה שָׁנָה. הוא אָהַב לְהַתְגַּבֵּר בּוֹ וּלְהַצִּיק לוֹ. פָּעַם אָחַז אָמַר לוֹ: "אֲנִי מִקְדִּים אֶת הַמִּצְוֹת טוֹב מִפֶּיךָ. אַתָּה, כְּשֶׁעָשׂוֹ לְךָ בְּרִית מִיְלָה, הִיִּיתָ תֵינִיט פְּעוּט, בֶּן שְׁמוֹנֵה יָמִים, וְלֹא יָכַלְתָּ לְהַתְגַּבֵּר. אֲנִי נִמְוֹלְתִי כְּשִׁהְיִיתִי בֶן שְׁלוֹשׁ-עֶשְׂרֵה, וְיָכַלְתִּי לְסַרֵּב - וּבְכָל-זֹאת הִסְכַּמְתִּי".
אָמַר לוֹ יִצְחָק: "אַתָּה הִסְכַּמְתָּ לַעֲשׂוֹת פְּעֻלָּה אֲחֻת בְּאִיבֵר אֶחָד בְּנוֹפֵף לַמַּעַן הַבּוֹרָא. אֲנִי, אִם הַבּוֹרָא יֹאמַר לִי: יִשְׁחַט אֶת עֲצָמְךָ בְּשִׁבְרֵי, - אֲנִי עוֹשֶׂה זֹאת מִיַּד כָּלֵב שְׁכֵם".

אחרי השיחה היאַת הַעֲמִיד אֲלֵקִים אֶת אֲבֹרָהֶם וַיִּצְחַק בְּמִבְחָחוּ הַשְּׁשָׁה בֵּיתֵר - נִסְיוֹן הַעֲמֹדָה. מָאָה שָׁנִים אֲבֹרָהֶם חָפָה לָבוֹ. הַבּוֹרָא עֲצָמוּ הַבְּטִיחַ לוֹ שְׁמִיָּצִחֵק יִצְחָק עַם גָּדוֹל.

לדבר גמרא

רשימות על לימוד גמרא
מאמר שלישי בסדרה

יואל שפיץ

הכותב הוא תלמיד של הרב שטיינזלץ, מורה לגמרא ומנהל את פרויקט ההנגשה הפדגוגית של מפעל הביאור 'שטיינזלץ'

- השפה של הגמרא כל כך חזקה, עד שהיא השתלטה כמעט לחלוטין על כל הטקסטים היהודיים שנכתבו אחריה. ספרי ההלכה, השו"ת, הדרוש והמוסר ואפילו ספר הזוהר וספרי הקבלה והחסידות כולם כולם - הושפעו עמוקות משפת הגמרא. לכולם יש את אותו הטון ומי שלא יודע לקרוא גמרא, לא יכול להבין את הספרים הללו - גם אם הוא מכיר את המושגים

נדמה שהדיון שסער בחודשים האחרונים סביב שאלת אופן הוראת הגמרא, התעורר סביב שתי בעיות עיקריות:

האחת, תלמידים רבים מעידים שהם לא אוהבים ללמוד גמרא. השנייה, למרות השעות הרבות שמושקעות על ידי בתי הספר לצורך הוראת הגמרא, תלמידים רבים מסיימים כיתה יב' ולא באמת יודעים לגשת וללמוד דף באופן עצמאי.

הייתי רוצה להקדיש את השורות הבאות להתבוננות בשתי הבעיות הללו. לדעתי, הבעיות תלויות זו בזו. הסיבה שתלמידים רבים לא אוהבים ללמוד גמרא קשורה לעובדה שבלימוד מושקעות שעות על שעות, והוא מתסכל ולא רואים ממנו פירות.

בתור מחנך, שרואה כיתות ותלמידים כבר די הרבה שנים, שתי התופעות הללו "זורקות" אותי לתחום אחר לגמרי, והוא הוראת האנגלית.

להבדיל, גם בהוראת האנגלית, מחקרים מראים שנה אחר שנה מצב בעייתי ביותר. גם באנגלית, מושקעות המון שעות ותלמידים מעידים על תסכול רב ועל חוסר הצלחה חוזר ונשנה. גם אנגלית נחשב למקצוע פחות 'אוהב' בבית הספר.

האמת היא, שאנגלית, ולהבדיל גמרא, הם בכלל לא מקצועות. שניהם אינם 'תחומי דעת', שהרי אינם עוסקים בתחום מסוים. אנגלית, היא שפה, ואפשר לעשות באמצעותה המון פעולות שונות בהמון תחומים שונים. ואכן, (להבדיל) גם גמרא היא שפה ואפשר לעשות באמצעותה המון פעולות שונות ובתחומים שונים.

למה אני מתכוון כשאני אומר שגמרא היא שפה?

אני לא מתכוון לארמית, וגם לא לראשי תיבות שיש בה. הרבה מהגמרא כתובה דווקא בעברית, והמיעוט שבה כתוב ארמית. ראשי תיבות הן בעיה, אבל הדפוסים החדשים פתרו את הבעיה הזו. כשאני אומר שהגמרא היא שפה, אני מתכוון לכך שיש לגמרא היגיון משל עצמה, ניגון משל עצמה ועולם התייחסות משל עצמה. לגמרא יש את האופן שלה לכתוב שאלות ותשובות. לגמרא יש את האופן שלה לצטט מקורות. לגמרא יש את האופן שלה לספר בדיחות ומעשיות. הגמרא היא לא רק תוכן אלא גם צורה ודרך הסתכלות.

"השפה" של הגמרא כל כך חזקה, עד שהיא השתלטה כמעט לחלוטין על כל הטקסטים היהודיים שנכתבו אחריה. ספרי ההלכה, השו"ת, הדרוש והמוסר ואפילו ספר הזוהר וספרי הקבלה והחסידות כולם כולם - הושפעו עמוקות משפת הגמרא. לכולם יש את אותו הטון ומי שלא יודע לקרוא גמרא, לא יכול להבין את הספרים הללו - גם אם הוא מכיר את המושגים.

הגמרא היא המפתח לכל ארון הספרים היהודי. אגב, מעניין לציין שגם בחינוך הממלכתי הבינו את העניין הזה, ולמרות הזרות של הגמרא (לכאורה) לאופי החיים החילוני, מתחילים בשנים האחרונות ללמד את הספר - כדי שלתלמידים תהיה גישה לכל העושר הספרותי שיש ליהדות להציע.

אם כן, הגמרא היא שפה - וכאן לדעתי טמון פתרון משמעותי לחידת האופן הטוב ביותר

ללמוד את הספר הזה - ולאהוב אותו. בואו נחזור לרגע ללימוד אנגלית.

מה הדרך הטובה ביותר ללמוד אנגלית? כמובן, לנסוע לארה"ב. חודשיים בארה"ב מועילות הרבה יותר משנים בכיתת בית ספר. כאשר אני 'נזרק למים' ומוכרח לדבר באופן אינטנסיבי אנגלית - אני שובר את השיניים וקולט את השפה.

כדי ללמוד גמרא, צריך לשקוע בה, צריך לדבר את השפה שלה. איך מדברים גמרא? קוראים אותה, והרבה. לפני שאנו דנים בשאלה האם עדיף ללמוד בקיאות או עיון, לפני שאנו דנים בשאלה האם נלמד 'אליבא דהלכתא' או בשיטה בריסקאית, ברור שאף אחד לא יכול ללמוד שום דבר לפני שהוא "קרא" כמה מסכתות.

אם לא קוראים הרבה, לא ניתן לקלוט את האופן בו הגמרא עובדת, לא ניתן להתחבר להיגיון הייחודי שלה ולאופן ההתבטאות המיוחד שלה.

ללמוד "לדבר גמרא" דומה לכל לימוד של שפה בעוד מובן - אנו מוכרחים לוותר על הבנה מלאה ומידית שלה. כאשר אני נוחת בארץ חדשה ולומד את השפה, אני שקוע כל היום בקנייה של השפה הזו, ומכיר בכך שאני לא אבין מיד הכל. אני לא אבין את המילים, לא אבין את סימוני הידיים בכביש, לא אבין את התמרורים ולא אבין את המנהגים - והכי חשוב - אני יודע שזה בסדר שאני לא מבין. אני יודע שזה בסדר, ויש לי את הביטחון שכמו כל המהגרים שהגיעו לשם לפני - עוד יום ועוד יום, קצת מוזיקה, קצת קניות, קצת עיתון - וגם אני אקנה את השפה.

כדי להתחיל ללכת בשבילי הגמרא צריך להתנהל בדיוק באותו האופן: עלינו לבוא לספר הזה, ערניים ודרוכים כמו אל עולם חדש, לפקוח טוב טוב את העיניים. עלינו לשים לב למעברים, לתמרורים, למילות ההקשר ולביטויים חדשים. עלינו להתחיל מאיפה שמסקרן אותנו, מאיפה שמוזר. את ליבנו, מהקשרים שאנו פתוחים אליהם. עלינו 'לשמוט' את הלחץ ולבוא עם "רוח ספורטיבית", ועלינו לקרוא, לקרוא המון.

מנגד - לא כדאי להיתקע, עדיף לא להתעכב יותר מדי על אותם הדברים. השלב של תחילת הלימוד, (שיכול לקחת גם חמש או שש שנים, אחרי הכל, אנו מתכננים להמשיך ללמוד עד 120... אז יש זמן לסיים ש"ס פעם אחת בתור התחלה 😊) הוא ניסיון להקיף את העולם של הגמרא, לקלוט ולחוש אותו - רק בהמשך נרצה להתמקד ולהגיע לחידושים ותובנות עמוקות הקשורות לעצם הלימוד.

הגמרא היא 'ארץ', היא 'הקשר' היא 'שפה' - אז בואו ונהיה פעילים (וזה נכון בכל גיל...) כיתה ד' או גיל 40). נבחר לנו מסכת מסוימת בתוך הארץ הזו בנושא שמעניין אותנו, נפנה לנו שעתים נינוחות, נוציא מהארון מסכת רגילה או מבוארת, ונשב לקרוא.

ככה, בטיסה ישירה, בלי מתווכים, נשכח קצת את היום יום ונשקע בטיול ארוך מסקרן והרפתקני.

ומוצאה ימצא חיים.

יוצאים למסע

ועדיין, יש פעמים שבהן הרצוי מתגבר ומתעלם לחלוטין מן המצוי. מתחיל לדאות על כנפי חלומותיו: "ממחרת יום כיפור אהיה צדיק גמור". ודווקא אז המציאות אינה מכה בנו מיד. אנחנו מצליחים באמת לשכוח מכל מה שהיה, ולהאמין שנתחיל מחדש. אך מעט אחר כך מתברר לנו שהמצוי לא נעלם, הוא רק מחכה בסבלנות לטעות הראשונה שלנו, ואז מכה בכל החלומות והרצונות שלנו: "זו סתם הייתה הזיה, מה חשבת ל'עצמי'?"

הסכסוך הבלתי-נגמר הזה גורם לכך שהרצוי שלנו כבר עם כנפיים מקופלות, מיואש. והמצוי - נבזה ונקלה מהלקאה אין סופית של הרצוי.

בלי מאמץ

הפתרון הרגיל והמוכר הוא לבנות סולם, שיוכיל אותנו כביטחון שלב אחר שלב מהמצוי אל הרצוי. זוהי עבודה קשה במסלול ארוך, שמתאימה לסיירת מובחרת. זוהי גם דרך שנוטה אל היראה יותר מלאהבה. אנחנו הרגשנו על עצמנו שלא הצלחנו ללכת בדרך הזאת, ומתוך לימוד ממקורות שונים, ובמיוחד מהרב קוק זצ"ל, סללנו דרך אחרת: להפריד בין המצוי לרצוי, ולא לנסות לחבר ביניהם, מכיוון שדווקא מתוך ההפרדה החיבור מגיע ממילא.

המילה "ממילא" היא מילת מפתח בעבודת ה' על פי חסידות חב"ד. עבודת ה' צריכה לקרות ממילא. אנחנו צריכים להכין את הקרקע, להתבונן נכון - והפעולה מתבצעת מאליה. המאמץ בדרך לא בהכרח יעיל. ומקדם הדרך הזו דומה מאוד להנבטה של צמח: אנחנו מניחים בתוך צלחת צמר גפן ספוג במים וכמה זרעים, ומחכים. אין טעם שננסה למשוך את הנבט כדי שיצא, זה פשוט לא יעזור. עלינו להשקות ולחכות, והנבט ינבוט מעצמו. גם עבודת ה' גדולה כך, ובמיוחד בדרך שלנו, שעיקר העבודה בו היא מאהבה. אנחנו צריכים ללמוד איך ליצור בתוכנו מצע נכון כדי שהקשר והחיבור יגדלו מאליהם.

העבודה הזו אינה נטולת מאמץ לחלוטין. במקומות מסוימים נצטרך גם להתאמץ, אך זהו מאמץ מושכל ונקודתי. "אם תבקשנה כפסך וכמטמונים תחפשנה אִז תבין יְרֵאתָ ה'" עבודת ה' דומה לחיפוש מטמון: אם יש מולי כספת שאני צריך לפתוח, עדיף שלא אדפוק עם פטיש חזק, אלא אמצא דרך להשיג את המספר של המנעול. זהו מאמץ מסוג אחר לגמרי, ורק אחרי שאקדיש מאמץ מן הסוג הזה, ואמצא את המספר הנכון, אצטרך קצת להתאמץ, לפתוח את הדלת הכבדה של הכספת.

ה' בחר בשבילנו

אז איך מפרידים את המצוי מהרצוי? אנחנו מציעים שנטפל בכל אחד מהם בנפרד, בדרך אחרת לגמרי. הפעם נעסוק בשיטת הטיפול במצוי, שנקראת "להפוך את המצוי לרצוי".

אם נחזור לדוגמה שנתנו: אנחנו עומדים להתפלל, והראש שלנו עמוס במחשבות שאינן קשורות לתפילה. ולא רק הראש. הלב שלנו, שאמור להשתפך בדבקות אלוקית מרגיש ממש כאבן. זה המצוי שלנו בתפילה נתונה.

מה אפשר לעשות עם המצוי? אנחנו יכולים לשאול את עצמנו שאלה פשוטה: האם אנחנו יצרנו את האישיות שלנו, וגרמנו לכך שכשנבוא להתפלל לא נתרכז ולא נרגיש מאומה? האם אנחנו החלטנו שכך יהיה?

טור זה פותח סדרה של שנים עשר טורים, טעימות מן המפגשים בסדנת 'כנפי רוח' העוסקת ביצירת שפה שמפרה ומחדדת את התמונה הפנימית שלנו ביחס לשאלה איך נכון לעבוד את ה'.

הסדנה היא מעין מסע של העמקה והתרעננות בעבודת ה', היא מבוססת על דרכים שנסללו בתורת החסידות, ויותר מכל על תורת הרב קוק זצ"ל. היעד המרכזי של המסע הזה הוא להגיע לעבודת ה' שנובעת מן הפנימיות, מאופיינת בנעימות ואהבה ומאירה באור תורת ארץ ישראל.

בטורים נתבונן על עבודת ה' מזוויות שונות: נלמד להתבונן במגבלותינו, ולהודות לה' יתברך על הצביון המדויק של אישיותנו עם שלל היבטים: הן החיוביים, והן אלו שמקשים ולעיתים אף ממררים את חיי עבודת ה' שלנו. מתוך ביטחון בה' יתברך שכל קשת הגוונים של התכונות שלנו נוצרה למעננו ולטובתנו, ננסה ללמוד איך הוא מבקש מאיתנו שנבחר לדבוק בו באמצעות שלל התכונות האלו. נשתדל לגלות איך להימנע משימוש מוטעה בכלים וביכולות שניתנו לנו, ולכוון אותם באופן פורה, יעיל ונעים.

בטורים הבאים נפרט את מבנה הסדנה, ואת משמעות החלקים השונים שלה, אך ראשית, בתור הקדמה, ננסה לגעת באחת הסוגיות המבלבלות בעבודת ה' שלנו: היחס בין הרצוי למצוי.

ייאוש, הלקאה וכנפיים קצוצות

כולנו רוצים להיות צדיקים עליונים. אך הרצון הזה נתקל בקשיים רבים, שהמרכזי ביניהם הוא מערכת היחסים המפותלת והמסוכסכת שבין הרצוי והמצוי בנפש שלנו. הסכסוך הזה פוגש אותנו כמעט בכל החלקים של עבודת ה'. כאשר אנחנו עומדים להתפלל, לחלק מאיתנו יעלו במהלך התפילה הרהורים שלא ממין העניין. זהו המצוי, המציאות כפי שהיא. לעומת זאת הרצוי הוא שנעמוד בתפילה והלב שלנו ישתפך כמים מרוב תשוקה של דבקות, וכל אישיותנו תהיה רק עם ה' יתברך, עד שהעולם יראה עלינו כאיננו, ואפילו נחש כרוך על עקבינו

- לא נרגיש מאומה. כך למדנו שתפילה צריכה להיראות, ויש צדיקים שהתפילה שלהם אכן כזאת, והלוואי שנוכה לכך גם אנחנו.

איך אפשר להתקיים עם הפער העצום שבין המצוי לרצוי? זה קשה מאוד, ולכן אנחנו רוצים לסגור אותו, ובאופן טבעי מנסים להנמיך את הרצוי, לחשוב בקטן. "לא כדאי לי ללכת גבוה כל כך, לפחות אצליח לכוון בכרכה אחת של שמונה עשרה". אבל הקטנת הציפיות לא בהכרח פותרת את הבעיה. לפעמים אנחנו מקטינים את הציפיות ובכל זאת הן לא מתממשות. ואז ההלקאה העצמית שלנו חזקה יותר: "מה כבר דרשתי מעצמי? להיות מרוכז בחלק קטן, ואפילו את זה אני לא מצליח לעשות!"

אם הקטנת הציפיות והייאוש הן הדרכים שבהן המצוי משפיע על הרצוי, הרצוי מעניק למצוי את ההלקאה העצמית. הרצונות הגדולים שלנו גורמים למציאות להיראות דלה וחייוורת עוד הרבה יותר ממה שהיא באמת. הם מביאים אותנו להתבונן בעצמנו בעין רעה, לחפש את חוסר השלמות, להתגונן בעיני עצמנו. אנחנו רוצים כל כך הרבה ומצליחים כל כך מעט עד שאנחנו מאבדים את העמדה העצמית שלנו, את החשק והטעם שבעבודת ה'.

ומכיוון שאנחנו למודי ניסיונות מרים של כאבים שלאחר רצונות, למדנו להשתתק כל רצון טוב, להתייאש מראש ולקצוץ לעצמנו את הכנפיים, שלא נחטק שוב.

אהובה ויקרה.

הרב קוק כותב על כך בלשונו המופלאה:

"אם יורד האדם מאוד, אם גם לא יוכל להחליץ מנטיות טמאות בזוהמת גופו, מהרהורים רעים המיגעים אותו בעל כרחו, אף על פי שבדואי באים הם מפני חטא ועון שקדמו, מכל מקום אין ליפול מזה כלל מקדושה ועבודה, משאיפות קדושות ועליונות, מטהרת המדות והמעשים, עד כמה שידו מגעת.

ויקבל כל זה באהבה רבה, וממעמקים יקרא אל ד', בין בדיבור, בין ברעיון הלב, בין בחשבון פנימי שלי, ועל הכול בהסכמה גמורה לעשות הטוב והישר בעיני ד'".

(ליקוטים מכתבי הראי"ה כ"ה)

לפעמים הטוב והישר בעיני ה' הוא דווקא שבתפילה הבאה יהיו לנו בלבולים ומחשבות זרות, ושם נצטרך לעשות עבודה.

מהי בדיוק העבודה? על כך עוד נרחיב בהמשך. כרגע אנחנו בונים את התשתית: ההכרה בכך שהמצוי שלי, ההתמודדות של עבודת ה' שלי כפי שהיא ברגע הזה, היא רצון ה'.

יתר על כן, אנחנו יודעים שהקדוש ברוך הוא רצה את זה, והוא כל יכול. הוא יכול לתת לנו משהו אחר לגמרי, ואין שום מצור לפניו מלתת לנו עבודת ה' אחרת לחלוטין, לא רק כמו החלומות הקסומים ביותר שלנו, אלא עבודה הרבה הרבה יותר יצירתית ועליונה - ובכל זאת הוא נתן לנו את העבודה שאנחנו ניצבים בפניה. ומכיוון שכך יש לנו ביטחון גמור בכך שאין דבר יותר יקר בכל ההיסטוריה, בכל העולמות, מאשר להתמודד עכשיו עם ה"בעיות" האלה. אין דבר יותר יקר ויותר משמעותי. כי אם הייתה עבודה משמעותית יותר עבורנו - היינו מקבלים אותה.

דוד המלך עליו השלום מתאר זאת כך: "אם לא שיוויתי ודוממתי נפשי כגמול עלי אמו", מכיוון שהקדוש ברוך הוא מנהל לנו את העניינים אנחנו יכולים להרפות, להניח ברכות את הראש "כגמול (תינוק) עלי אמו". התפילה שאנחנו עומדים בפניה, עם כל ההרהורים וכל הבלבולים היא התפקיד והאתגר הכי נפלא בעולם. (ושוב, עוד לא אמרנו מה עושים עם זה, מה העבודה שלנו במקום הנפלא הזה).

כשאנחנו רואים לפנינו את כל מה שעובר עלינו בחיצוניות ובפנימיות כרצון ה' וכדרך היקרה ביותר בעיניו יתברך בשבילנו - אנחנו תמיד בגן עדן!

התשובה לכל השאלות האלו היא חד משמעית: לא! אין ביכולתנו להכריע הכרעה כזאת!

אמנם המחשבות שנכנסות לתוך התפילה קשורות לעיסוקים, לבלבולים ולחולשות שלנו בכל שאר היום, אבל אם היו שואלים אותנו: "האם אתם מעוניינים לחשוב בזמן התפילה על כל יתר העיסוקים שלכם?" מה הייתה התשובה שלנו? ברור שלא! היינו רוצים לחשוב בתפילה מחשבות אחרות לגמרי!

יש לנו כמובן חופש בחירה איך לנהוג בהן (וגם הוא לא מעיד על יכולת ללא מגבלות) אך בוודאי אין באפשרותנו למנוע מהן להיות האתגר שלנו.

אם כן, אנחנו לא בחרנו במחשבות האלו, ואין לנו יכולת הכרעה בשאלה האם הן יליו אותנו או לא, מי כן קיבל את ההכרעה הזאת? מי בנה את התבנית הזאת? ה' יתברך שמו.

התשובה הזאת הפוכה מכל מה שהורגלנו לחשוב: ה' נתן לנו את המחשבות הזרות? הרי הוא רוצה שנעבוד אותו בשלמות, בלי מחשבות זרות ובלו שום עיכובים! אנחנו מסרבים לפקוח עיניים ולראות מה ה' באמת רוצה מאיתנו ולהסכים באמת לעבוד אותו. יש לנו נטייה לומר לו: "ריבוננו של עולם, העבודה שאתה בחרת בשבילנו לא באה בחשבון, תביא לנו עבודה אחרת! איזו? עבודה קלה, נעימה, לפי התוכנית שלנו. ואם לא - זאת לא עבודת ה'. תפילה כזאת היא לא עבודת ה'. עם נפש כמו שנתת לי, עם גאווה כמו שיש לי, עם תאוה כמו שלי, עם בלבולים כמו שאני קיבלתי, עם חסרונות כמו שלי - אין עבודת ה'". אנחנו טוענים את הטענה הזו מול ה', וגם מול עצמנו. זוהי הלקאה.

והאמת היא, שהקדוש ברוך הוא הוא זה שבוחר לנו במיוחד, בצורה מדויקת ובהמון אהבה את עבודת ה' שלנו. אנחנו רק צריכים להקשיב ולברר נכון מהי. הרבה פעמים אנחנו מחכים שכמה בעיות יטופלו, ואז נוכל לעבוד את ה', כשלמעשה ה"בעיות" האלה שיטופלו" הן עצמן עבודת ה' שלנו!

עבודת גן עדן

כשאנחנו הופכים את המצוי לרצוי, אנחנו מאמינים שאם ה' יתברך רוצה עכשיו שבתפילה מעריב הקרובה נהיה עם בלבולים וזאת תהיה עבודתנו - נשמח לעשות את מה שהוא רוצה, ולהתמודד עם הקושי כמשימה

עבודת ה' היא ללמוד תורה ולקיים את כל המצוות. אך במקומות רבים בתורה שבכתב ושבעל פה, ובמיוחד בחסידות, מבואר שתכלית עבודת ה' היא להידבק בה' יתברך ולהתחבר אליו. הסיוע האלוקי שאנחנו תלויים בו אינו אמצעי בעלמא להגיע לקיום מלא של רצונו, אלא מימוש של הקשר שלנו עם ה' יתברך, ולכן ה' יצר את העולם ואותנו באופן שמצריך אותנו לייחל אליו ובכך להידבק בו. וזו הסיבה לכך ש"יצרו של אדם מתגבר עליו בכל יום ומבקש להמיתו, שנאמר: 'צופה רשע לצדיק ומבקש להמיתו', ואלמלא הקדוש ברוך הוא שעוזר לו אינו יכול לו" (סוכה נב). נשיאת עינינו אל ה' יתברך שיעזרנו מקשרת אותנו אליו יתברך, ואותו אלינו.

ואם כן, הסיבה לכך שאיננו מסוגלים להצליח בלא עזר אלוקי היא שזה אינו תפקידנו. הצלחה שאין בה חיבור לה' ותלות בו, אינה הצלחה אמיתית. והבעל שם טוב מלמד שגם בתפילה אי אפשר להצליח בלי עזר מה' וכלי בקשת עזר מה'. ואפילו שהתפילה עצמה היא מעשה של התקשרות בה', גם עליה צריך להתפלל.

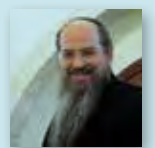
ובאמת תלמיד תלמידו של הבעל שם טוב, רבי אלימלך מליז'נסק, חיבר תפילה מופלאה שזוה עניינה. הסבא קדישא מרדושיץ שהיה תלמיד של רבי אלימלך מתאר את המחזה המופלא שזכה לראות בעיניו, ובו נכנסו לפתע אנשים לביתו של רבי אלימלך לזמן מה, והתלמידים ראו רק את אחוריהם ולא את פניהם, וגם לאחר צאתם לא ראו את פניהם. לאחר שנעלמו, הלכו החסידים הזקנים ושאלו את רבי אלימלך לפרש הדבר. רבי אלימלך השיב להם שהיו אלה אנשי כנסת הגדולה, והם שיעצו לו לתקן תפילה קודם התפילה, וסיים: "וזה יועיל בעזרת ה' למי שאין ביכלתו לכוון בכוונות הראויות לכוון בכל התפילה" (נפלאות הסבא קדישא ח"ב עמ' קסב). תפילה זו מודפסת בסידורים רבים עד ימינו.

הבעל שם טוב אומר...

הרב שמואל טל
ראש ישיבת תורת החיים

להתפלל על התפילה

אי אפשר להתפלל בכוונה גדולה כי אם על ידי חיזוק, וצריך קודם התפילה לבקש מה' יתברך סיוע ועזר.

צוואת הריב"ש אות ס

הבעל שם טוב הקדוש מלמד שצריך להתפלל לה' יתברך גם על עצם התפילה. הדברים מעוררים שאלה: מדוע אי אפשר להתפלל בכוונה גדולה כי אם על ידי חיזוק אלוקי? מדוע אי אפשר להצליח בתפילה ללא תפילה נוספת על הכוונה עצמה?

חז"ל אמרו כי התפילה היא "עבודה שבלב" (מכילתא דרשב"י נג, כה), וכדי לכוון בה יש צורך לייחד לכך את המחשבה. כאשר אדם עוסק בענייני העולם הזה, מחשבתו נתונה באותם עניינים שהוא עוסק בהם. ו"במקום שמחשבתו של אדם שם, שם הוא כולו" (דגל מחנה אפרים שמות ד"ה ותעל, בשם הבעש"ט). ולכן כאשר הוא ניגש להתפלל אחר עיסוקים אלה, הוא לא נמצא "במקום" של התפילה וההתקשרות לה'. התפילה לפני התפילה היא חוליה המקשרת בין האדם והמקום הנפשי שממנו הוא מגיע, ובין התפילה עצמה. על ידי התפילה שלפני התפילה, האדם מעורר את עצמו בסיוע אלוקי לחיזוק רצונו ומחשבתו להתקרב לה', ומשם הוא יכול לעלות מעלה מעלה במסלול העלייה והדבקות.

הצורך בעזר אלוקי אינו עניין צדדי או מקרי ש"מפריע" להתקדמות שלנו, אלא יסוד מרכזי בכל עבודת ה' ותפקידנו בעולם: ניתן לחשוב שתכלית

למה לפח??

”כשהייתי בפעם הראשונה אצל הרבי ב'יחידות', הסכמתי בליבי שלא לרצות בשום דבר גשמי מעודן”

בקלות כל כך, והחליטו לקיים בו "פסק".
בשמעו על ה"פסק", קפץ ר' שמואל במהירות על השולחן והיה מוכן לקבל את פסק הדין, וחבורת האברכים נתנה לו ביד רחבה. כשסיימו האברכים לקיים בו את פסק הדין, ירד מהשולחן בקור רוח והלך לחפש תחליף לריאה המטוגנת. היה כבר מאוחר, אחרי חצות הלילה, ובכל זאת מצא את אחד מתושבי ליאזנא וקיבל אצלו קערה גדולה של כרוב כבוש, שב לבית המדרש בריקוד של שמחה והעמיד את קערת הכרוב על השולחן.

הריאה טריפה

חבורת האברכים שרצו לטעום מהריאה המטוגנת הסתכלה על ר' שמואל מונקעס בעין לא טובה, ובתוך כך התפרץ הקצב בצעקה וזעקה גדולה: יהודים אל תאכלו את הריאה, הריאה טריפה. כולם נדהמו מצעקתו של הקצב.

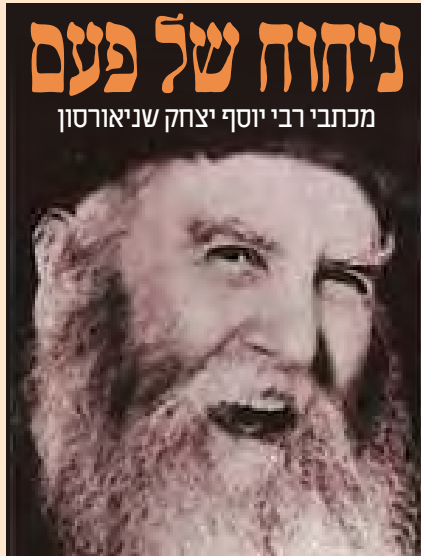
טעות מרה קרתה. הקצב היה בכפר, ואשתו נתנה לאשת השוחט ריאה טריפה במקום הכשרה. כשהקצב חזר מהכפר נודע לו שמכיתו של ר' נתן השוחט קנו אצלו ריאה. וכשנודעה לו הטעות המרה רץ מהר לביתו של ר' נתן השוחט, שם נודע לו שאת הריאה לקחו לבית המדרש של הרבי.

בוודאי יש כאן איזה דבר איסור

כשזקני החסידים שמעו זאת, קראו לר' שמואל מונקעס ושאלוהו: מה לך ולמופתים ורוח הקודש? בראש ובראשונה גזרו שצריכים לקיים בו "פסק", ורגע כמימרא, ר' שמואל מונקעס שוכב כבר שוב על השולחן, אך כעת עומדים מסביבו לא האברכים כי אם זקני החסידים. זקני החסידים הורו לו לרדת מהשולחן ולספר באיזה אופן ידע שהריאה היתה טריפה.

אני - אומר ר' שמואל מונקעס - לא ידעתי משום דבר. כשהייתי בפעם הראשונה אצל הרבי ב'יחידות' הסכמתי בליבי שלא לרצות בשום דבר גשמי מעודן. כשהביאו את הריאה רציתי מאוד לאכול ממנה, ובראותי שגם הקהל משתוקק לכך - החלטתי שבוודאי יש כאן איזה דבר איסור, כי דבר היתר אין לו כוח מושך כזה, כפי שהרבי אומר "ורב תבואות בכח שור" - כוח המושך של הנפש הבהמית גדול וחזק מכוח המושך של הנפש האלקית שהיא בחינת "אדם", ולכן זרקתי את הריאה למים המלוכלכים.

(ספר השיחות - בלשון הקודש - ה'תש"ג ע' קעודח)

אבירי החכמה ואדירי הידיעה - הביא החסיד ר' נתן השוחט ריאה מטוגנת לאכילה.

בהתוועדות זו היה גם החסיד ר' שמואל מונקעס. בין גדולי הלומדים בנגלה והמשכילים החסידיים היה נחשב ר' שמואל מונקעס ל"שובב חסידי". לא שמעוהו אף פעם מדבר בלימוד לא בנגלה ולא בחסידות, תפלה ארוכה חב"דית לא ראו אצלו, אלא תמיד היה שמח ושובב. בכל התוועדות חסידית היה הוא השמש, להביא משקה ולחלק את קינוח הסעודה.

לתת משהו מהקערה - זאת לא

כשהביאו את הריאה המטוגנת מר' נתן השוחט, מסרו את הקערה לר' שמואל מונקעס לחלק לנוכחים. הוא היה מרוצה מאוד, רקד הרבה, עשה קונצ'ים רבים עם הקערה, וככל שביקשוהו לחלק את הריאה המטוגנת, הרי הוא רוקד וקופץ, אך לתת משהו מהקערה - זאת לא.

עברו מספר שעות והאברכים החליטו לקחת בכוח הזרוע. כשר' שמואל ראה שהאברכים רוצים לקחת את הקערה בכוח הזרוע, קפץ ממקומו וזרק את הקערה ומה שהיה בתוכה אל תוך המים המלוכלכים ויצא בריקוד קוזאקי שמח.

כולם נרעשו מדבר זה. לעבור על "בל תשחית" ועל ביזוי אוכלין בצורה כזו לא יכלו לעבור

פירוש חי

כסיפור שברשימה דלקמן אנו מוצאים פירוש חי למה שאדמו"ר הזקן אומר שעבודה היא מלשון "עורות עבודים", בהתכוונו בכך שכשם שעל ידי יגיעה מסודרת מסוימת ניתן לעבד את עור הבהמה הקשה ולהפכו לקלף דק לבן ועדין, כך ניתן להפוך על ידי יגיעה מאיש פשוט לחלוטין לבעל חוש בעבודת ה'.

יהודי של "בדיעבד"

כדי להרגיש - אומר אבי [הרבי הרש"ב] - ריח רע גשמי, לא צריכים להיות בעל כישרון ולא בעל חוש, אדם פשוט לגמרי גם כן מרגיש בריח רע. מה שאני אומר "גשמי" אין כוונתי גשמי ממש כמו ריח רע של כלי מלוכלך או של מעי לא מנוקה, ריח רע כזה הוא חומרי שגם בעלי חיים, להבדיל, מרגישים בו. מה שאני אומר ריח רע גשמי הריני מתכוון שזה מריח קלות ביראת שמים: מבליעים מילים בתפילה, מחפשים ומוצאים היתרים והכשרים, בעולם הלמדני זה נקרא "יהודי של בדיעבד", ובעולם החסידי זה נקרא "יהודי קל".

ה"בדיעבד" תופס מקום גדול בעולם הלמדני, ומקיף כמעט את כל סדר החיים של האדם, "ציצית בדיעבד", "תפילין בדיעבד", "תפילה בדיעבד". וכאשר ה"בדיעבד" נמצא ליד חברו האהוב "הפסד מרובה", הרי כבר טוב לגמרי, אך ביני לביני עושה ה"בדיעבד" את היהודי של בדיעבד, לקל שבקלים.

את היהודי של בדיעבד ניתן להריח בקלות, וריח זה הוא ריח גשמי, שגם אדם פשוט ביותר חש ומרגיש בו. אך כדי להרגיש בריח רוחני צריכים להיות בר דעת ובעל חוש הריח. ואת בעל חוש הריח המרגיש בריח רע רוחני יוצרת רק תורת ועבודת החסידות. "עובד" חסידי מרגיש ריח רע רוחני, שאחרים, גם לומדים גדולים בנגלה ומשכילים גדולים בחסידות, לא זו בלבד שאין הם מרגישים בריח הרע הרוחני, אלא הם מקבלים את הריח הרע הרוחני לדבר טוב.

ריאה מטוגנת לאכילה

באחת ההתוועדויות החסידיות הגדולות, בימי נשיאותו הראשונים של רבנו הזקן - כאשר היו עדיין ארוי הלבנון, זקני החסידים שזכו עוד להיות אצל הבעל שם טוב, חסידים שהיו שנים רבות אצל המגיד ממזריטש, בעלי הכישרונות האמיתיים מתלמידי הראשונים של הרבי שהיו

רקע כללי של המחלה
טיפולים מתאימים למחלה
מידע על תרופות ותופעות לוואי
טיפולים אלטרנטיביים
טיפולים חדשניים

המידע באינטרנט נגיש אך לא תמיד מדויק - לשם כך אנחנו כאן

צוות מקצועי עם גישה למידע מקצועי

עונה על שאלותיך ומספק מידע רפואי מקצועי ועדכני על מחלות, תרופות וטיפולים **חינם**

03-9543349

daatri@yadsarah.org.il

היה נאמן למוסר אבן ואל תיטוש תורת אימך, גם בהגיעך אל ארץ האפשרויות מוגבלות. זכור את הלילות הארוכים שעשינו לצדך, באהבה ובמסירות, ואת העמל הרב שיגענו למען ולמען תלך בדרך הישר. יענקל מחמד, השבע אותנו נחת ממרחקים ואל נא תוריד את שיכתנו ביגון שאולה.”

במילים נרגשות אלה נפרד ר' יחזקאל מבנו בכורו האהוב, בטרם עוזבו את אדמת הונגריה, בדרכו לנסות את המזל באמריקה הגדולה. “הסר דאגה מלבך, אבי. לא אונח את דרך התורה והמצוות בעד שום הון”, התחייב יענקל.

“ה' ישמרך מכל רע. השגח על בריאותך ואל נא תעבוד קשה מדי, גם אם תפסיד דולר או שניים”, נפרדה ממנו אמו בעיניים אדומות מדמעות.

“אל נא תבכי אמא אהובה. הרי את היא זו שלימדה אותי, משחר ינקותי, כי ‘הכול לטובה’ – הלוא כן?”, התאמץ יענקל להמתק במעט את קושי הפרדה ולחזק את רוח אמו.

צפירת קטר הרכבת קטעה באחת את הפרידה הנרגשת. יענקל העמיס את תרמילו על גבו, הרים את מזוודתו הכבדה בידו ונבלע בין ההמון בדרכו לאחד הקרונות. ובעוד הרכבת מתרחקת מהתחנה בקול שקשוק מתגבר, נופף יענקל בידו מבעד לחלון, אל שני הרווי שנותרו כמסומרים לאדמה, עד אשר שובל הקיטור הסמיך נמוג כליל באופק הרחוק.

עם הגיעו לאמריקה, חבר יענקל לקהילה של יהודים יראים ושלמים. הוא שכר לעצמו דירת חדר קטנה במזרח מנהטן, בשכונת איסט-סייד היהודית. עד מהרה מצא גם עבודה אשר פורסה אותו די צורכו. יענקל היה נאמן למוורשתו ולהתחייבותו להוריו. בכל יום הקפיד על שלוש תפילות במניין ואף קבע עיתים לתורה.

כעבור זמן השתדך יענקל עם בת טובים כשרה והשניים נישאו זה לזה.

הידיעות על הסתדרותו הטובה בארץ החדשה כמו גם על נישואיו, שמחו את הוריו ומשפחתו שמחה רבה.

יענקל התברך בחריצות טבעית ובתפיסה מהירה. הוא ידע לזהות הזדמנויות ולאחוז בהן כרגע הנכון. יום אחד רכש מידי מהגר סיני קיש, במחיר מציאה, מכבסה גדולה ששכנה ברחובה המרכזי של השכונה.

יענקל החל להפעיל את המקום שעות נוספות והתאמץ בכל כוחו לרצות את לקוחותיו. עד מהרה החל המקום לשקוק חיים ולהניב רווחים נאים. תושבי האזור כולו העדיפו את המכבסה של יענקל על פני כל האחרות, שכן בהם נהנו משרות יעיל ומסביר פנים. יענקל החל לטפס בסולם ההצלחה עד שנחבס מעמדו הכלכלי וגם בקרב בני קהילתו.

לשבחו של יענקל יאמר, כי ההצלחה לא סחררה את ראשו. הוא הוסיף לדבוק בדרך התורה והמצוות כבימים ימימה. יתר על כן, יענקל הכיר תודה לה' על הצלחתו והחל לנדב ממון רב לצדקה. ‘משולחים’ שהגיעו מארץ-ישראל ומאירופה, ידעו היטב כי בביתו של יענקל יזכו לתרומה הגונה.

חיוו של יענקל התנהלו על מי מנוחות. נולדו לו ילדים וילדותו והוא ניהל בית יהודי לתפארת. הכול היה טוב ועד ליום שבו החלה מתקדרת עננה

הכו בסנוורים... וילאו למצוא הפתח

“ואת האנשים אשר פתח הבית הכו בסנוורים מקטן ועד גדול וילאו למצוא הפתח” - באמירת פסוק זה יש סגולה למתק הדינים, שכן עליידי שמעלים את הדינים אל שער החמישים (“הפתח”) של ספירת הבינה, ושם אין כלל דין אלא רחמים גמורים, מבטלים הגזרה ונמתק הדין. (בעש"ט על התורה)

שחורה בתכלת שמיו הבהירים של יענקל.

מול המכבסה שלו, אבל ממש מולה, פתח צמד איטלקים צעירים וחסונים, מכבסה מתחרה. השניים שכרו אולם רחב-ידיים ומילאוהו במכונות כביסה משוכללות ומהירות. עד מהרה החלה זליגה של לקוחות מן המכבסה של יענקל אל זו של האיטלקים. רשימת לקוחותיו של יענקל הלכה ונצטמקה מיום ליום. יענקל חש כי הקרקע הכלכלית היציבה הולכת ונשטמת מתחת לרגליו.

אם בכך לא די, הרי שבתקופה האחרונה שוגרו לעברו רמזים עבים, מצד האיטלקים, על רצונם כי יסגור כליל את העסק שבבעלותו. עיניהם של השניים צרות היו בפרנסה המועטה שהניבה לו, עדיין, המכבסה. יענקל לא חש אובר עצות.

המשולח' שהתדפק על דלת ביתו בערבו של יום, השכיח ממנו לשעה קלה את צרותיו. הוא נשא עמו דרישת שלום חמה וטרייה מהונגריה, ארץ הולדתו של יענקל. השיחה נמשכה ונתגלגלה עד שהגיעה גם לסיפור מצוקתו של יענקל.

“שמע נא יקירי”, פנה המשולח' אל יענקל, “בוודאי שמעת על הצדיק רבי ישעיהו מפרסטר, אליו אני קשור בכל ימי נפשי. בעוד שבועות אחדים אשוב לארצי ואפקוד את חצרו. כתוב פדיון נפש לצדיק ואני אמסרה לו, למען יתיר עליך תפילה וברכה”. הרעיון מצא חן בעיני יענקל שעשה מיד כעצת אורחו.

חצי שנה חלפה מאז פקד המשולח' את ביתו של יענקל. חצי שנה קשה מנשוא, של פרנסה דחוקה ושל איומים שהלכו ונעשו תכופים יותר ומפורשים יותר, מצד האיטלקים.

והנה בוקר בהיר אחד שב המשולח' והופיע על מפתח ביתו של יענקל. “ברוך שובך אל צל קורת הרעועה”, הכריז יענקל בחיך עגום שהבהיר מיד את מצבו.

“יש לי בשורות טובות בשבילך”, ענה לו המשולח' בעיניים בורקות. בדברו הוציא מנתיקו חפיסה קטנה. “זהו קמע ששלח לך הצדיק. שאהו עמך בקביעות, לשמירה ולהצלחה. אה, ועוד דבר. הצדיק הורה במפורש כי לא תפתח את הקמע עד אשר תחוש כי בא המועד המתאים”.

המשולח' הוסיף לשהות בביתו של יענקל עוד כמה ימים. לכסוף נפרד ממנו עם תרומה זעומה, שהלמה את מצבו הכלכלי התקף של יענקל.

בימים הבאים ניסה יענקל לשאוב עידוד מה מברכת הצדיק ומן הקמע ששלח לו. הוא לא יכול היה לדעת על המזימה האפלה הנרקמת כנגדו, בסתר.

בצהריו של יום קבעו שני האיטלקים “פגישת עבודה” עם צעיר שחור בעל ותק עבריני עשיר. “מאתיים דולר בשביל שריפת המכבסה של היהודי”, אמרו. “אני בניה, אנשים”, זרק השחור ונחר בכוח, כאילו מדובר בעניין שבשגרה.

השחור קיבל מהשניים הדרכה מפורטת למשימה,

שכללה את שם הרחוב, את תיאור חלון הראווה של המכבסה וכן פירוט שמות התנויות הסמוכות לה. בגמר הפגישה הושיטו לו מאה דולרים. “את היתר תקבל לאחר הביצוע”, אמרו.

עוד באותו הלילה יצא השחור לביצוע המשימה. בידו החזיק מכל דלק גדול ובכיסו נשא חבילת גפרורים. השחור החל לחפש את המכבסה, על-פי ההדרכה שקיבל. כעבור שעה קלה של חיפוש ללא תוצאה, החלו עצביו להתרופף. ייתכן שהלחץ הנפשי בו היה נתון שיבש את ראייתו, ואולי החשכה ברחוב היא זו שהסתירה מעיניו את מכוונת הכביסה שמעבר לזכוכית. מדקה לדקה גברה עצבנותו.

הוא הרהר במאה הדולרים שבכיסו וכמאה הנוספים שיקבל מחר והחליט כי עליו לבצע את המשימה עוד באותו לילה ויהימה. בלית ברירה, טמן את המכל בפינה נסתרת והמתין לעובר אורח שיחלוף ברחוב בשעה המאוחרת של הלילה.

“אינך מכיר את המכבסה?!”, תמה הנשאל על השאלה ועל השעה, והצביע על מיקומה המדויק. השחור התפלל על עצמו ועל הבלבול שאחז בו. במקום בלט לעין ולא היה אפשר שלא להבחין בו.

אך נעלמה צלילתו של עובר האורח, מיהר השחור אל המכל. כאחוז אמוק רץ אל המכבסה, ניתץ במהלומה עזה את חלונה הקדמי, התיז את הנוזל הדליק על מכוונת הכביסה והשליך לעברן גפרור בוער. בתוך שניות הייתה כל המכבסה מאכולת לאש.

יענקל המשיך לגום את שנתו. למחרת בבוקר הלך להתפלל שחרית, כדרכו. לאחר התפילה התיישב ללמוד שיעור תורה קצר, כמנהגו. ורק אז, בלי לדעת דבר וחצי דבר על אירועי הלילה החולף, פנה אל המכבסה.

ממרחק של כמה עשרות מטרים הבחין בכבאים ובשוטרים שמילאו את הרחוב. בדופק מואץ החיש את צעדיו אל המכבסה.

יענקל התקשה להאמין למראה שנגלה לעיניו. המכבסה המפוארת של צמד האיטלקים הייתה כגוש אפר אחד גדול. בחוף התרוצצו השניים, חיוורים ועצבניים. יענקל מיהר לפתוח את דלת המכבסה שלו, אשר לידה כבר המתינה קבוצה נכבדה של לקוחות עם שקי כביסה בידיהם.

הסיפור המלא והאמיתי נחשף רק כעבור יומיים, לאחר שהמטרה עלתה על עקבות המצית. זה מיהר לפתוח את פיו ולזמר. “התכוונתי להצית את המכבסה ממול וטעיתי בזיהוי המטרה”, הודה. “אבל הזמנת העבודה באה מהאיטלקים”, הסגיר השחור את השניים והניח על השולחן מאה דולרים. “מאיפה לי מאה דולרים?”, שאל רטורית ושקנע את השוטרים במהימנות גרסתו.

כל הלקוחות הוותיקים חזרו להציף את המכבסה של יענקל. מצבו הכלכלי שב ועלה מעלה. גם תרומותיו חזרו להיות נדיבות כבומנים הטובים.

מאז חלפו שנים ועדיין לא מש הקמע מתקו של יענקל. יום אחד נודע לו בצער על פטירת הצדיק מקרסטיר. יענקל סבר כי זהו “המועד המתאים” אליו רמז הצדיק.

כשפתח את הקמע נעתקה ממנו הנשימה. על רצועת הקלף הזעירה והמגוללת הופיע הפסוק, “ואת האנשים אשר פתח הבית הכו בסנוורים, מקטן ועד גדול, וילאו מלמצוא הפתח”...

שישראל ישבו על אדמתם, היה בית דין שהיה קובע את הימים והחודשים ושאר ימות השנה. מאוחר יותר, בזמן שהלל השני היה הנשיא קבעו חכמים את הלוח שאנחנו משתמשים בו עד היום. ישבו חכמים ועשו חישובים וקבעו לוח, השאלה היא, מה נותן את התוקף ההלכתי ללוח הזה? זו לא שאלה טכנית איך לארגן שנה אלא השאלה היא מתי חל ראש השנה. מתי חלים ימים כיום הכיפורים ופסח שהעובר עליהם חייב כרת. השאלה, אם בית הדין יכול לקבוע את כל החודשים לעולם.

הרמב"ם ענה על כך שכל זמן שיש קהילה יהודית בארץ ישראל היא נותנת את התוקף לחודשים שנקבעו בלוח. אם יהיו עשרה יהודים בארץ ישראל עדיין יחשב שיש קהל ישראל ששומר את קדושת המועדים. והוסיף הרמב"ם אמירה מיסטית: משום כך מובטח לנו שתמיד יהיו מניין יהודים בארץ ישראל.

המשמעות של תשובת הרמב"ם עצומה. גם אם היו בארץ מעט מאוד יהודים, כמו בזמן הרמב"ם, וגם אם אנחנו פזורים בכל העולם, ארץ ישראל נשארת המקום שלנו. אנחנו חיים בארץ ישראל, גם כשנשאיר רק מניין יהודים בארץ ישראל, ואילו בכל מקום אחר אנחנו אורחים. כלומר, מה הכתובת שלנו? ארץ ישראל.

מישהו הראה לי פעם רשימה של האצולה של מדינת פיימונטה באיטליה, רשימה שנדפסה לפני יותר ממאה שנה. רשומים לפי סדר הא"ב כל האצילים, הדרגות שלהם ופרטים שונים עליהם. על כל אחד כתוב שם מקומו ומקור משפחתו: בולוניה, פריז וכדומה. ידעתי שהיו גם אנשי אצולה יהודים או חיפשתי שם, הדבר המעניין הוא שלא היה כתוב שהם יהודים, על יהודים היה כתוב: מפלסטינה. אני חושב שאף אחד מהיהודים הללו לא היה מעולם בארץ, אולם הגויים הבינו איפה הבית של משפחה יהודית בצפון איטליה או בכל מקום אחר. היהודים גרים בפלסטינה, זו הכתובת שלהם.

יהודים שחיים בחוץ לארץ, בכל מקום שהם נמצאים, מתפללים לכיוון ארץ ישראל. ובארץ ישראל לא משנה איפה אנחנו נמצאים, תמיד פונים לירושלים ובירושלים לעבר המקדש. זו לא תקנה, זה מה שכתוב בתנ"ך בתפילת שלמה: "והתפללו אליך דרך ארצם אשר נתת לאבותם". בין אם המקדש חרב או בנוי - "זה בית אלוקים וזה שער השמים". **בנינו בניין מפואר מתחת לשער השמים, הבניין נחרב בעוונותינו וחזרנו ובנינו אותו,**

בו' חשוון אנחנו מתחילים להוסיף לתפילה בברכת השנים: "ותן טל ומטר", כל אחד לפי הנוסח שלו. למעשה, רובנו לא חקלאים ולא כל כך אכפת לנו מהגשם. אומרים לנו להתפלל אז מתפללים. אבל בסופו של דבר, מי הגשמים זה חלק מחיי העולם כולו, אם חלילה תהיה בצורת במדינות שמספקות לנו מזון אז תהיה לנו בעיה, בעיה שתקפה לכל העולם.

אנחנו מזכירים את הגשמים בסוף סוכות ומתפללים עליהם בתחילת חשוון על פי עונת הגשמים בארץ ישראל, פחות או יותר. בפועל, עם ישראל נמצא בכל מיני מקומות. בחוץ לארץ מתחילים לבקש על הגשמים בתאריך מאוחר משלנו, שישים יום אחר התקופה שזה יוצא ב-5 לדצמבר. את הקביעה הזו קבעו בבבל לפי עונת הגשמים שלהם.

מה קורה למשל באירופה? שם עונת הגשמים היא אחרת לגמרי, הגשם הרבה פעמים בקיץ. בארצות אירופה - בחורף יורד שלג, אין גשם. וכך גם בחלקים מסוימים בארה"ב. שלא לדבר על יהודים שגלו לכל מיני מקומות בחצי הכדור הדרומי. **בדרום אפריקה, אוסטרליה ודרום אמריקה יש קיץ וחורף, החודשים נקראים**

באותו שם אבל הקיץ שלנו זה החורף שלהם ולהיפך. מה עושים יהודים שם? מה יעשו אם בדצמבר השמש זורחת וחם וביולי יש עננים וגשם? האם הם צריכים להתפלל על גשם בשעה שוודאי לא ירד שם גשם. לבקש "טל ומטר לברכה" בזמן שהמדינה שלהם כלל לא זקוקה לגשם - יוצא שזו תפילה לריק. השאלות הללו אינן חדשות. בספרי ההלכה יש דיון: מדינה שעונת הגשמים שלה היא בזמן שבישראל יש קיץ, האם היהודים שם יכולים להתפלל על הגשמים "בשמע קולנו"; יאמרו "בברכת השנים" את הנוסח של "ותן ברכה" ו"בשמע קולנו" יתפללו על הגשם של אותה המדינה?

השאלות הללו על הגשמים חורגות מתחומי ההלכה, אלו שאלות שנוגעות

בתפיסת עולם בכלל. האם יהודי שיושב בצרפת, גרמניה או רוסיה הוא מתפלל על השנים באירופה או על השנים של ארץ ישראל? הוא מתפלל על הגשם אצלו או על הגשם בארץ ישראל?

ההלכה אומרת שכל היהודים בכל העולם מתפללים על השנים שבארץ ישראל. אין זו רק הארץ שה' אומר עליה: "והיו עיני וליבי שם כל הימים" - זו ארץ החיים שלנו; בין שיש פה רוב ישראל ובין מייעוט ישראל. זה לא רק המקום שממנו באנו אלא זו ארץ המכורה שלנו. זו הארץ שלנו ואילו במקומות אחרים אנחנו רק אורחים, לעיתים למשך אף או חמש מאות שנה, אבל אורחים.

יש מקומות שאנחנו אורחים כבר הרבה זמן, ברומא ובצפון אפריקה היו קהילות עתיקות מאוד שהיו שם עוד בזמן בית המקדש. אדם יכול להיות במלון במשך חודש או שנה ועדיין אין זה הבית שלו, ביתו נמצא במקום אחר. כשאנו מתפללים על הגשם ועל השנים בעצם אנו מתפללים על ארץ ישראל. יכול להיות שצריך להתפלל תפילה פרטית על הגויים והיהודים שנמצאים במקומות אחרים שירד להם גשם ושלג בומונו, אולם בפועל, בתפילות הקבועות אנחנו פחות דואגים להם.

ישנה שאלה הלכתית עקרונית אחרת שקשורה באותו עניין. בעת

- # קבלה
- # אהבה
- # נוכחות
- # רצון
- # שחרור
- # התבודדות

12 צעדים

לאהוב. להרפות. לקבל.

קורס מיוחד בשיטת 12 צעדים
לעזרה עצמית ועבודה עם הזולת

שיטת 12 הצעדים היא השיטה המובילה בעולם לשחרור מהתמכרויות ודפוסים חיים הרסניים. השיטה מקנה כלים מעשיים לעבודה אישית של שחרור והרפיה, קבלה עצמית ואהבה.

מנחה הקורס:
ברל'ה קרומבי

קורס נשים // לפרטים והרשמה: 053-221-83-40

ושבו חזר ונחרב בעוונותינו - אין זה משנה, השער לא יזוז.

מעבר לכיוון התפילה, כל התפילות שאנחנו מתפללים - אנחנו מתפללים על הארץ שלנו. אם אני נמצא במלון, אני מתפלל על הגשם בבית שלי, זה מה שמעניין אותי, כי אני צריך לדאוג שירד גשם ושלג בבית שלי.

החגים והזמנים שלנו תלויים בארץ ישראל, התפילות והברכות שלנו - לא רק על הגשמים - הן תמיד על ארץ ישראל. זהו רעיון עמוק מאוד, שאומר בעצם, איפה נמצא

הבית שלנו. **בין שאנחנו חיים בו ובין שלא, בין שאנחנו אוהבים אותו ובין שזורקים עליו אבנים - זה לא משנה, זהו בית חיינו עוד זמנו של אברהם אבינו, וזה הבית שלנו עד עולם.**

יהודי שחי באוסטרליה או בכל מקום בעולם, יודע שכאן הגשמים החשובים. במשך הדורות, היו כל מיני בתי מלון - יהודים ישבו במקומות שונים, מקומות שהיה להם טוב או רע, אולם אין זה משנה, אנחנו יודעים איפה נמצא הבית ואיפה נמצא המלון. תפילותינו הן כאן, מקומנו הוא כאן.

הייתי פעם במוסקבה, במסיבה בנוסח גרוזיני. הייתי שם אורח של משהו. בסעודה, היה ערב רב של אנשים, גויים ויהודים. שתו ואכלו, ועל כל אחד המסובים אמרו כמה משפטים של שבח: "הגברת היפהפייה האצילה" ושתו לחיים, "האיש המלומד החשוב" ושתו לחיים. היה שם משהו מעין ממונה על הטקס שתפקידו להגיד את דברי השבח. את ה"לחיים" הם לא עשו על כוסות של יין אלא על וודקה, כך שאחרי איזה זמן כולם היו קצת בגילופין.

היו שם רוסיים, גרוזינים ואחרים והיו שם שני יהודים מגרוזיה. ואז נעמד אחד היהודים מגרוזיה וסיפר סתם כך, סיפור יפה: **"הגעתי לארץ והייתה לי כל הזמן תחושה של התעלות, לא הבנתי למה. אחר כך התחלתי להבין: בכל הארץ, על כל הקירות ולוחות המודעות - יש רק אותיות של ה"סידור".** זה היה נוגע ללב. היהודי הזה לא היה איש מלומד, אולי למד באיזה חידוד שנה או שנתיים, טוב שהוא לא יודע לקרוא את תוכן הדברים כי זה לא היה עושה לו רושם של סידור... הוא דיבר על איזה רושם זה עשה לו - הרגשה שאדם הולך ברחוב והוא כל הזמן מוקף אותיות של קידושה.

ואחר כך היהודי השני אמר: "כיהודי, בסך הכל, הארץ הזו, גרוזיה, התנהגה איתנו בטוב, לא בשלמות לגמרי אבל בכללות כן. הגרוזינים יחסית לגויים נוצריים התנהגו יפה, הם היו ידידותיים ליהודים". ואז הוא נעמד ואמר: "למה אנחנו עוזבים את מדינת גרוזיה ועולים לארץ? למה הדבר דומה: הייתה פעם אישה מסכנה והיה לה תינוק, אבל לא היה לה כסף ואוכל בשבילו. מה עשתה? שמה את התינוק באיזה פתח של בית. בעלי הבית לקחו את התינוק, השקו האכילו וגידלו את התינוק, והוא גדל והיה לאיש. יום אחד האם הביולוגית דופקת בדלת ואומרת לו: אני אימא שלך. הוא לא ילך איתה? למה אנחנו חוזרים אל ארץ ישראל? אנחנו חוזרים לאמא שלנו. גרוזיה הייתה בסדר גמור, תודה רבה על האירוח, אבל אנחנו חוזרים לאמא. זו אמא שלנו".

היהודי הזה שהיה שיכור מאוד, לא אמר את זה בתור דרשה, כי לא היה לו למי לדבר - חלקם ישנו, וחלקם היו סרוחים על הארץ. הוא ביטא בדיוק את העניין של איפה הארץ שלנו, איפה האמא שלנו. זאת לא רק הארץ שמשם באנו, זו אמירה הרבה יותר חזקה, זו ארץ ששייכת לנו ואנחנו שייכים לה.

כשאנחנו מתפללים, אנחנו מתפלל לארץ. וכשאנו אומרים בברכת המזון: "על הארץ ועל המזון", אנחנו מתכוונים לארץ. 'הארץ' - לא אוסטרליה ולא אמריקה. הארץ הזאת. זה מעבר לעניין מה האזרחות של פלוני, איפה אלמוני חי ואף יתכן שיבוא יהודי לארץ ויהיה לו מאוד לא נוח פה. בכל מקום בעולם, העולם היהודי יודע שהוא שייך לכאן, לא תמיד הוא מודע לזה, אבל הוא יודע לאן הוא שייך ושהוא המקום שלו.

בשיתוף עם תלמידי ישיבת תקוע

במקום שיש נתינה כלפי עצמך

- אין רגש אשם כלפי עצמך

| ימימה |

לימודי ימימה - חשיבה הכרתית

קורס נשים ללימודי שיטת ימימה - חשיבה הכרתית

- קבוצת נשים חדשה -

מנחה הקורס: ברל'ה קרומבי

סדרת חורף - 15 מפגשים

ימי שני 17:00-18:30 | מפגש פתיחה: ט' כסלו - 27.11

לפרטים והרשמה: 053-221-8340

ע"ן שא"ל בלבוש ה' סוף - 054-4530951

הרב יהושע שפירא, ראש ישיבת רמת גן

נפשי בלשאי

מאחר שהכל צפוי והרשות נתונה, האם עדיין אפשר להפתיע את ה' במעשים שלנו?

יש להבחין בין סגנון השאלה לבין הכוונה הפילוסופית שטמונה בה. הסגנון של "להפתיע את הקדוש ברוך הוא" קרוב להגשמה מהסוג שהתורה סולדת ממנו סלידה עמוקה, מפני שהיא מניחה דמות אלילית שיש לה הפתעות, ידיעות חלקיות וזולת שעומד כנגדה, בעוד שעיקר כל אמונתנו היא בה' אחד ושמו אחד, שהוא הכל ואין בלתו, וממילא אי אפשר להעלות על הדעת להפתיע אותו.

אולם הכוונה הפילוסופית מבקשת לדון - אם כן, האם יש בחירה? ובאמת אין דעת בני האדם יכולה לרדת לעומק העניין הזה. ואף על פי שהוא יתברך יודע הכל, בכל זאת הוא נתן לנו בחירה, וזהו יסוד עיקרי בתורתנו מפני שאם אין בחירה אין תורה ואין שכר ועונש.

התחלתי ללמוד בישיבה תיכונית אבל אני בכלל לא נמשך לגמרא. איך להמשיך?

בעיית הקשר ללימוד הגמרא היא לא בעיה אינטלקטואלית או חוסר כישרון אלא בעיה אמונית. נפשנו מתמרדת ושואלת "וכי מה אכפת לי ממי שהחליף פרה בחמור, ומה אכפת לי מהלכות אם לא אהיה פוסק שעוסק בהן באופן מעשי?".

ההנחה היא שלימוד התורה הוא רק כדי שנדע מה לעשות בלבד, ובאמת אין הדבר כן - אנחנו לומדים את התורה מפני שהיא דבר ה' ואור אלוקי שלמעלה מכל גדרי העולם הזה, ואם על מצווה רגילה אומרים שכל העולם אינו מספיק כדי לתת לה שכר, קל וחומר לתלמוד תורה שכנגד כולם. אם יכנסו לכיתתך ויאמרו שמי שידע על בוריו את הדף בגמרא יקבל שלושים אלף שקל, כל התלמידים ידעו אותו ורובם הגדול גם יהנו מכך. השאלה הגדולה היא האם הגמרא היא בעלת ערך אלוקי וטובה יותר משלושים אלף שקל ואלפי זהב וכסף, או שבעצם אינני מאמין שעל ידי הלימוד אני באמת דבק בה' יתברך.

מה המשמעות של ירידת הדורות? האם אנחנו לא יכולים להיות במדרגת הדורות הקודמים?

הגמרא אומרת "אם ראשונים כמלאכים, אנו כבני אדם; ואם ראשונים כבני אדם, אנו כחמורים", וכן הראשונים לבם היה פתוח כאולם, ודורות אחרונים אפילו לא כמחט.

חסד עשה עמנו ה' שנתן לנו דורות שקדמו לנו שהיו כל כך גדולים מאיתנו, שעל ידי זה אנו יכולים לזכות לקבל על ידם את אור התורה, מפני שאחרת היה לנו קשה מאוד לקבל תורה אלוקית ממי שהוא כערכנו.

יחד עם זאת, כבר אמרו הראשונים שיש עוד צד למטבע - כיוון שהם כבר לימדו את תורתם, אנו עומדים כננסים על כתפי ענקים, שאמנם מצד עצמם הם ננסים אבל בזכות הדורות הקודמים הם צופים רחוק יותר מהם. אנחנו צריכים להכיר בקטנותנו ובגדלות הדורות ראשונים, אך גם בתפקידנו - להמשיך את התורה עוד צעד ועוד גובה, ולכן יש לנו ולתורתנו ערך עצום.

בס"ד

אחרי לעתודה!

עתודה אקדמית עילית

חוקי

פרטים בעמוד 9

הצטרפו לקהילה הצומחת של חריש!

בואו להיות חלק מקהילה דתית, צעירה וחמה.

דירות 5 חדרים גדולות ומרווחות עם נוף מדהים, פתוח לחורשה. רכישה בטוחה מקבלן עם ערבות בנקאית מלאה.

למעלה מ-75 דירות כבר נמכרו!

דירה גדולה למשפחה גדולה

מבצע! מפרט מפנק לרוכשים נעת!

אסלות תלויות!
ריצוף 80/80 בסלון
וריצוף דמוי פרקט במרפסת!

* המבצע מוגבל בזמן * לפי תקנון החברה

לפרטים התקשרו:
1-700-500-555